995

சம்பத்துதானயக்ஞம்

ஸ்ரீகிருஷ்ணதாஸ் ஜாஜு

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
30 DEC 1955
MADRAS

தயப் பிரசுரம்

YZw M95
N55
113909

குறிப்பு

வினோபாஜியின் பூதான யக்ஞத்திலிருந்து இயற்கையாகவே சம்பத்து தானமும் உதித்தது. இரண்டின் அடிப்படைக் கருத்தும் நோக்கமும் ஒன்றே.

பூமி கிராம சமுதாயத்திற்குப் பொதுவானது என்ற கொள்கை ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வருகிறது. தனி மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் கல்வி, திறமை, செல்வம் முதலிய எல்லாவிதச் சம்பத்திற்கும் மூல காரணமாயுள்ளவை சமூகத்தின் பல விதமான உழைப்பும் உதவியுமே. ஆகவே, தனி மனிதன் வருமானத்தில் அவன் குடும்பத் தேவைக்குப் போக மிகுதியாகவுள்ளது திரும்பச் சமூகத்திற்குக் கிடைப்பதுதான் நீதி.

சம்பத்து தானத்தின் இந்த ஆதாரக் கருத்தையும் இறுதி லட்சியத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்ரீகிருஷ்ணதாஸ் ஜாஜு அவர்கள் இந் நூலில் தர்க்க ரீதியில் வெகு தெளிவாக ஸ்தாபித்துள்ளார். இதை ஆழ்ந்து படிப்பவர்களின் மனச்சாட்சியும் தர்ம உணர்ச்சியும் தூண்டப்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இது பற்றிய காந்தியடிகளின் கட்டுரையையும், வினோபாஜியின் கட்டுரையையும் ஸ்ரீ ஜாஜு அவர்கள் தமது புத்தகத்தில் சேர்த்துள்ளார்.

இந் நூலின் முதற் பதிப்புப் பிரதிகள் முற்றிலும் சில மாதங்களிலேயே செலவாகிவிட்டதிலிருந்து தமிழ் மக்களுக்கு இதன்கண் வெளியிடப்பெற்றுள்ள கருத்துக்களில் ஆர்வம் இருப்பது புலனாகிறது. இதன் ஆசிரியர் சமீபத்தில் காலம் சென்றது பூதான-சம்பத்துதான யக்ஞ இயக்கத்திற்கு ஈடு செய்ய முடியாத நஷ்டமாகும்.

இதை ஹிந்தியிலிருந்து மொழி பெயர்த்து உதவிய பண்டித ஜி. சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

தஞ்சாவூர்,
7-11-1955

சர்வோதயப் பிரசுராலயம்
(அகில பாரத சர்வ சேவா சங்கம்)

113909
30 DEC 1955
MADRAS

சமப் பங்கீடு

(காந்தியடிகள்)

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தன் இயற்கையான தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய மட்டும் சாதனங்கள் கிட்ட வேண்டும், அதிகமாகக் கிடைக்கக் கூடாது என்பது தான் சமப்பங்கீடு என்பதின் சரியான பொருள். உதாரணமாக ஜீரண சக்தியற்ற ஒருவனுக்கு 10 தோலா உணவு போதுமானதாகவும், இன்னொருவனுக்கோ 40 தோலா உணவு தேவைப் படுகிறது என்றால், இருவர் தேவைகளும் பூர்த்தியாக வேண்டும். இந்த லக்ஷியத்தை நடைமுறையில் அமலாக்கச் சமூக ஏற்பாடு முழுவதும் புனரமைப்புப் பெறவேண்டும். அஹிம்சா சமுதாயம் இதற்கு பதிலாக வேறு லக்ஷியத்தை அளிக்க முடியாது. இந்த லக்ஷியத்தை அடைய முடியாமல் இருக்கலாம்; எனினும், இதையே குறிக்கோளாக்கி இதை எய்தும் வரை இடையறா முயற்சி செய்தாக வேண்டும். இந்த லக்ஷியத்தை நோக்கி நாம் எவ்வளவு முன்னேற முடியுமோ அவ்வளவு நமக்குச் சந்தோஷமும், சுகமும் கிடைக்கும்; அஹிம்சா சமுதாயத்தை உருவாக்கும் வழியில் அந்த அளவுக்கே நம் உதவியும் இருக்கும்.

அஹிம்சா முறையில் சமப் பங்கீடு எவ்வாறு ஏற்படும் என்று ஆராய்வோம். இந்த லக்ஷியத்தை வாழ்க்கையின் அங்கமாக ஏற்றுக் கொண்டவன் முதலாவதாகத் தன் சொந்த வாழ்வில் அவசியமான மாறுதல் செய்து கொள்ள வேண்டும். இதுவே இந்த லக்ஷியப் பாதையின் முதற்படியாகும். இந்தியாவின் ஏழைமையைக் கருதித் தன் தேவைகளைக் குறைந்த பட்சமாக்கிக் கொள்வோன், வாழ்க்கைக்கு வழி செய்வதில் நேர்மையற்ற முறைக்கும், தரகு பேரத்திற்கும் இடங்கொடான்; தன் பழக்க வழக்கங்களை, வாழ்க்கை முறையைப் புதிய கருத்திற்கிணங்க அமைத்துக் கொள்வான். அவன் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலும் அடக்கம் இருக்கும். தன் வாழ்வில் சீர்திருத்த முடிந்த அனைத்தையும் செய்து முடித்த பின்பே அவன் தன் தோழர்களிடமும்,

113909

அண்டை அயலாரிடமும் இந்த லக்ஷியத்தைப் பரப்ப வல்லமை பெறுவான்.

சமப் பங்கீடு என்ற தத்துவத்தின் அடிப்படையில், பணக்காரர்களிடம் உள்ள அதிகப் பணத்திற்கு அவர்கள் தர்மகர்த்தா என்ற கருத்து இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை; ஏனெனில், இந்தத் தத்துவப்படி அவர்கள் மற்றவர்களைவிட அதிகப் பணம் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாததுதான். இது எப்படி முடியும்? அஹிம்சா வழியிலா, பணக்காரர்களின் செல்வத்தைப் பிடுங்கியா? இரண்டாவது முறைக்கு இயற்கையாகவே பலாத்காரம் ஆதாரமாகிறது. பலாத்கார முறையினுல் சமூகத்திற்கு நன்மையில்லை. இதனுல் சமூகத்தின் சக்தி குறையும்; ஏனெனில் செல்வத்தை வளர்க்கும் சக்தியுள்ளவர்களின் நற்குணங்கள் சமூகத்திற்குக் கிட்டா. எனவே, அஹிம்சா முறையே சிறந்தது என்பது தெளிவு. செல்வந்தர்கள் தம் செல்வத்தைத் தம்மிடம் வைத்துக்கொள்ளலாம்; அதில் தம் தேவைக்கு நியாயமாக வேண்டியதை உபயோகித்துவிட்டு, மீதியைச் சமூக நலனுக்காக தர்மகர்த்தா என்ற முறையில் காப்பாற்றுவார்கள். இந்தச் சர்ச்சையில் தர்மகர்த்தாவின் நாணயம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

இத்துறையில் பெரு முயற்சி செய்தும் பணக்காரர்கள் ஏழைகளின் சரியான பாதுகாப்பாளர்களாகாமையால் ஏழைகள் அதிகக் கஷ்டப்பட்டு பட்டினிக்கு இலக்கானுல் என் செய்வது? அஹிம்சா பூர்வமான ஒத்துழையாமை, சட்டமறுப்பு போன்ற சரியானதும் பழுதுபடாததுமான சாதனங்களைக்கொண்டு இப்புதிர் விடுவிக்கப்படும். ஏழைகளின் ஒத்துழைப்பின்றிச் சீமான்கள் செல்வம் சேர்க்க முடியாது. ஏழைகளிடம் இக்கருத்துத் தோன்றிப் பரவுமானுல் அவர்கள் பலவான்கள் ஆவார்கள்; கோரமான ஏற்றத்தாழ்வின் விளைவாகப் பசியும் பட்டினியும் வாட்ட மடியநேரும் கொடுமையிலிருந்து அஹிம்சா பூர்வமான சாதனங்களால் தப்புவதற்கு அவர்கள் கற்றுக்கொள்வார்கள்.

"ஹரிஜன்" 25–8–40.

செல்வமனைத்தும் ராமனுடையதே

(விநோபா)

1951 ஏப்ரல் 18ம் தேதியன்று பூமிதான யக்ஞக் கருத்து பிறந்தது. இப்பொழுதோ நாடு முழுவதும் மக்களுக்கு இது பிடித்திருக்கிறது என்று கொள்ளலாம். பூமிதான யக்ஞத்துடனேயே சம்பத்து தான யக்ஞமும் ஏன் நடத்தக்கூடாது என்ற எண்ணம் என் மனதில் எழுந்தது. ஆனால் நிலப் பிரச்னை அடிப்படைப் பிரச்னை யாதலால் அது தீராவிட்டால், நாட்டிற்கு ஆபத்து என்று புலப்பட்டது. எனவே, முதலில் அந்தப் பிரச்னையை மட்டும் தீர்த்தல் நலம் என்று பட்டது. தவிரவும், நிலம் கடவுளால் அளிக்கப்பட்ட வரப்பிரசாதம் என்பதை எல்லோரும் இயற்கையாகவே புரிந்துகொள்ளக் கூடும். உற்பத்தி அனைத்திற்கும் அடிப்படைச் சாதனம் பூமி என்ற வகையிலும் முதலில் நிலப் பிரச்னையைத் தீர்த்துக் கொள்ளுதல் சரியெனத் தோன்றிற்று. பின்னர் முறையாக ஒவ்வொரு படியாய் முன்னேறுவது அஹிம்சா வழிக்கு உகந்ததாகும்.

ஆனால் பூமிதான யக்ஞ வேலை முன்னேறும்போது, அதேபோல் சம்பத்து தானமும் கேட்காமல் நம் கருத்து பூர்த்தியாகாது என்பது புலப்பட, கடைசியில் மக்களிடம் செல்வத்தின் ஒரு பங்கைத் தானமாகக் கேட்பதென்று நிச்சயம் செய்து கொண்டேன். நான் கோருவது ஆறில் ஒரு பங்கு. அவரவர்கள் சிந்தித்து எவ்வளவு கொடுத்தாலும் சரி. செல்வத்தை யார் தன் வல்லமையால் சேகரித்தாலும், அதைத் தமக்கென்று இல்லாமல் எல்லோருடைய உபயோகத்திற்காகவுமே கடவுள் தம்மிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார் என்ற பாவனையே இக் கோரிக்கையின் கருத்து. நம்மிடமுள்ள செல்வம் சேர்க்கும் வல்லமை கடவுளால் அளிக்கப்பட்டது.

நான் பணத்தைத் தொடவும் விரும்பவில்லையென்று கால்நடை யாத்திரையில் பலமுறை சொல்லியுள்ளேன் ; ஆனால் நான் சொத்தில் பங்கு கேட்பது எப்

படிப் பொருந்தும்? நான் செல்வத்தை என் கையால் தொடவும் விரும்பவில்லை. அதைப் பராமரிக்கவோ, செலவு செய்யவோ, கணக்கு வைத்துக் கொள்ளவோ எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் இவற்றிலிருந்து விலகி யிருக்க விரும்புகிறேன். பொதுஜன நலனுக்காகப் பெரு நிதிகள் திரட்டி அவற்றைப் பொது ஸ்தாபனங்கள் நிர்வ கித்து வருகின்றன. இப்படிச் செய்யவும் நான் எண்ண வில்லை. பல சமயங்களில் பல காரியங்களுக்காகச் சேக ரிக்கப்படும் பொதுநல நிதிக்கும், இந்த சம்பத்து தான யக்ஞத்திற்கும் பெரிய வேற்றுமையுண்டு. அதாவது இந்த யக்ஞத்தில் ஒவ்வொரு வருஷமும் சம்பத்து தான மாகப் பங்கு கொடுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகையால்தான் கொடையாளரிடமே தானம் கொடுத்த செல்வம் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன். நம் தீர்மானப்படி சம்பத்துகளை விநியோகம் செய்து அதற் கெனக் கணக்கு வைத்துப் பிரதி வருஷமும் எமக்கு அதை அனுப்பி வரவேண்டும். எனவே தானம் வழங் குபவர் தம் சொத்தில் ஒரு பங்கு தானமாக வழங்குவ தோடு தம் அறிவையும் இக்காரியத்தில் உபயோகிக்கிறார் என்றாகிறது. 'நம் தீர்மானப்படி விநியோகம்' என்ற ஷரத்து இருப்பினும் அதில் தம் சொந்த அபிப்பிரா யத்தையும் தானம் கொடுப்பவர் நமக்குக் கூறலாம்.

தானம் வழங்குபவரிடம் சகலப் பொறுப்பையும் ஒப் படைக்கிறேன் என்பதும் அவரிடம் நம்பிக்கையுடன் வேலை வாங்குகிறேன் என்பதும் இதனால் புலனாகும். தர்க்கவாதிகள் இம்முறைக்கு ஆக்ஷேபணை கூறலாம். ஆனால் தர்மபுத்திக்கு நம்பிக்கையே ஆதாரம். நம்பிக் கையினால் கிடைக்கக்கூடிய பாதுகாப்பு எந்தச் சட்ட முறையினாலும் கிடைக்காது. இதே கருத்துடன் சம் பத்து தான யக்ஞ முறையை வகுத்தேன்.

இந்த யக்ஞத்தில் பங்கெடுத்துக்கொள்பவர் தம் குடும்பத்தாருடன் ஆலோசித்து எல்லோருடைய திருப் தியுடனும் அன்புடனும் இதில் பங்குகொள்ள வேண்டும். பக்திமான்கள் இப்பணியில் ஈடுபடுவார்களானால் வாழ்க் கைத் தத்துவம் என்ற வகையில் இக்கருத்து நாட்டில் பரவி சமூகம் "சமத்துவ யோகத்தை" நோக்கி இயற் கையாகவே முன்னேறும் என்று நம்புகிறேன்.

திருடாமை, வெளவாமை என்ற இவ்விரண்டையும் இணைப்பதால் பொருளீட்டலில் பரிசுத்தம் ஏற்படுகிறது. இதுவன்றி தனி நபர் வாழ்க்கையிலோ சமூக வாழ்க்கை யிலோ தர்மம் நிலைக்கமுடியாது.

திருடாமை பொருளீட்டும் முறையைக் கட்டுப் படுத்துகிறது; வெளவாமை பொருளீட்டும் எல்லையைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. உடல் வாழ்வது முக்கியமாக உடலுழைப்பால்தான் என்று சொல்கிறது திருடாமை. அதாவது உற்பத்திசெய்யும் உழைப்பினுல் உடல்வாழ வேண்டும். உடல் உழைக்காமல் உணவு உண்போ மாஞல் நாம் ஓர் ஆபத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறோம்.

உலகில் இன்று நிலவிவரும் பெருவாரியான ஏற்றத் தாழ்வும், கஷ்டமும், பாபமும் உடலுழைப்பைத் தவிர்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் காரணமாகவே ஏற்பட்டவை. இவ்வெண்ணமுள்ளவர்கள் நேர்முகமா கவோ, மறைமுகமாகவோ திருடுகிறார்கள். எனவே, திருடாமை என்ற விரதம் உடலுழைப்பால் பொருளீட்ட வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறது.

திருடுவது பாபம் என்று சமூகம் கருதியும் இன்று சிலர் திருடிவருகிறார்கள். ஆனுல் திருடுவது சரியில்லை என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோமல்லவா? சமூகத்திலே இந்த ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. திருட்டைப் போலவே சேர்த்துவைப்பதும் பாபம் என்று இப்போது கருதவேண்டும். திருடாமையும் வெளவாமையும் நாம் கற்கவேண்டும். இவ்விரண்டும் பாவங்கள். ''கஞ்சன் திருடனுக்கு அப்பன்'' என்று பலதடவை கூறியிருக் கிறேன். கருமியும் சேர்த்துவைப்பவனும் இல்லையெனில் திருட்டே இராது.

பிடுங்குவதும் சேர்த்து வைப்பதும்

நான் பரப்ப விரும்பும் தத்துவத்திற்கு எதிராக இன்று சமூகத்தில் இருந்துவரும் தத்துவத்தை 'அப கரிப்பது' (பிடுங்குவது) என்று சொல்லுவோம். தனி நபர் சமூகத்திற்காகவே வாழ்கிறார்; எனவே சமூகத் திற்காகத் தனி நபர் சொத்தைப் பிடுங்குவது குற்ற மல்ல; இதற்கு மாருக, தனி நபர் சொத்துக்

களைப் பிடுங்குவதைத் தடுக்கும் கருத்தே தப்பானது என்று பிடுங்குவது என்ற தத்துவத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் கருதுகிருர்கள். உலகில் பல நாடுகள் இன்று இக்கருத்தினிடம் கவர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன. இதை எதிர்த்து வெளவாமை என்ற தத்துவத்தை நான் கொண்டு வருகிறேன். ''வெளவாமை என்பது காந்திஜி, விேைபா அல்லது அப்படிப்பட்ட சன்னியாசிகளுக்குப் பொருந்தலாம். ஆனுல் சாதாரண மக்களுக்குச் சேர்த்து வைப்பதுதான் முறை'' என்று கருதப்படுகிறது. இதனுல்தான் சன்னியாசிகளுக்கு மக்கள் மரியாதை செலுத்துவதோடு நின்று, அவர்களைத் தம் வீடுகளிலும் நுழைய விடுவதில்லே! சன்னியாசத்தை இறுதி லக்ஷியம் என்று ஏற்றபோதிலும் குடும்ப வாழ்க்கைக்குச் சேர்த்து வைப்பதே நடைமுறையில் இருக்கிறது. தர்ம தத்துவங்களை இவ்வாறு துண்டாடுவதால் நமக்கு அதனுல் சிறிதளவு பலனே கிட்ட முடியும். பேராசைக்காரனை எதிர்க்கும்போது ஆசையற்றவனும் பேராசைக்காரனுகி விடுகிருன் என்பதே அதன் பலன். க்ஷத்திரியர்களை அழிக்கவேண்டுமென்பதற்காகத் தானே க்ஷத்திரியன் ஆகி, தன் காரியத்தில் தோற்ற பரசுராமன் நமக்கு உதாரணம். எதிர்க்க விரும்புவோர் எதிரியின் தத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்வாராளுல், எதிரியின் ஸ்தூல உருவத்தை அழிக்க முடியுமாயினும், சூக்ஷ்ம உருவத்தை அமரமாக்கி விடுகிருர்கள். இன்று உலகில் பேராசையும் சேர்த்து வைக்கும் எண்ணமும் ஆட்சிபுரிகின்றன. சேர்த்து வைப்பது தவறு என்று கருதமுடியாதபடி சேர்த்து வைத்தல் என்ற தத்துவத்தின்பக்கம் சட்டங்கள் எழுதப்பட்டன. திருடுவதைக் குற்றமாகக் கருதுகிருேம். ஆனுல் சேர்த்துவைப்பதன் மூலம் திருடுவதற்கு ஊக்கமளிப்பவர் செயலைத் திருட்டு என்று கருதுவதில்லை. ''என் ராஜ்யத்தில் திருடனுமில்லை, கருமியும் இல்லை'' என உபநிஷதக்கதையில் அரசன் சொல்லுகிருன். கருமியே கள்வனை உண்டாக்குகிருன். திருடனைச் சிறையிலடைக்கிருேம்; ஆனுல் அவன் அப்பனைச் சுதந்திரமாக விட்டு விடுகிருேம்! இந்த யோக்கியர்கள் மதிப்படைந்து சிம்மாசனத்தில் அமருகிருர்கள்! இது என்ன நியாயம்? இப்பேர்ப்பட்டவர்களே திருடர்கள் என்று கீதையும் கூறுகிறது. ஆனுல், கீதை சந்நியாசிகளின் புத்தகம் என்று

சொல்லி அதிலிருந்து நாம்தான் விடுதலை வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறோமே!

இது சமூகத்திற்கே

யாகத்தில் ஆஹுதிசெய்யும்போது "இந்திராய இதம் நமம"—இது இந்திரனுடையது, என்னுடையதல்ல—என்று சொல்லுகிறோமல்லவா? அதேபோல் இன்று விவசாயத்திலோ, தொழிற்சாலையிலோ எங்கு எது உற்பத்தி செய்தாலும் அதை 'ஸமாஜாய இதம், ராஷ்ட்ராய இதம், நமம"—இது சமூகத்திற்கு, இது நாட்டிற்கு, எனக்கு இல்லை—என்றாகவேண்டும். நம்மிடம் எது இருப்பினும் அது அனைத்தையும் சமூகத்திற்கு அர்ப்பணித்துவிடவேண்டும். பின்பு சமூகத்தின் சார்பாக நம் தேவைக்குத் தகுந்தபடி எது கிடைத்தாலும் அது அமிர்தமாகும்.

குழந்தைப் பருவம் முதல் நமக்குப் பலர் உதவியிருக்கிறார்கள். அக் கடனிலிருந்து விடுபட வேண்டுமாயின் உடல் உழைப்பு என்ற சிறிய முறையில் நாம் சம்பாதித்ததில் ஒரு பாகம் சமூகத்திற்குக் கொடுப்பது அவசியமாகும். சிறந்த விநியோகம்—நல்ல பங்கீடு—என்ற நோக்கமும் அதில் இருக்கிறது.

நான் ஆறில் ஒரு பங்கு கேட்கிறேன் என்பதால் ஆறில் ஐந்து பங்கு சேர்த்துவைத்துக் கொள்வது சரியென்று ஒப்புக்கொள்கிறேனா? நான் ஒப்புக்கொள்வது என்ற பிரச்னையே இல்லை. இன்று நல்ல மனிதன் ஆறில் ஆறு பங்கும் சேர்த்துவைப்பது சரி என்றுதான் கருதுகிறான். ஆறில் ஒரு பங்கு கேட்பதன் மூலம் மனிதனின் இக்கருத்தை இடித்துத்தள்ளி அவன் சிந்தனைக்கு ஊக்கமளிக்கிறோம். "ஒரு தடவையாவது ஹரிநாமத்தை உச்சரித்தால் அவன் மோக்ஷமடையக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டான்" என்றார்கள் பக்தர்கள். ஆறில் ஒரு பங்கு சமூகத்திற்கு நிரந்தரமாக அர்ப்பணம் செய்யும் நியமத்தை வாழ்க்கை முறையாக ஏற்றுக்கொண்டவர் தம் முழுச் சொத்தையும் முழு வாழ்வையும் தம் உடல் பராமரிப்பையும்கூட, சமூகத்திற்கு அர்ப்பணித்துவிடக் கங்கணம் கட்டிவிட்டார் எனலாம்.

சம்பத்துதான யக்ஞத்தைக் காணவேண்டிய நீண்ட கண்ணேட்டம் இது.

"தியாக"க் கட்டும் "யோக"க் கட்டும்

வாழ்நாள் முழுவதும் ஆறில் ஒன்ரே எட்டில் ஒன்ரே தானமாகக் கொடுப்பது என்ற கருத்தே பலருக்குக் கஷ்டமாகத் தோன்றுகிறது. ஒருமுறை மணம் செய்துகொண்டபின் வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்கிருர்களே என்பதை அவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. ஹிந்து தர்மத்தில் சந்நியாசம் வாங்கிக் கொள்ள வழியிருக்குமாயினும், இறக்கும் வரையில் கட்டுப்பட்டிருக்கும் மனிதன் இந்தக் கட்டுப்பாட்டிற்குத் தயங்குவானேன்? இதில் எங்கும் தியாகமே பரிமளிக்கிறது; போகத்திற்கு இடமில்லை. எனவே நற்கருத்து உடையவர் இதைத் தம் வாழ்க்கையின் ஒரு அங்கமாக நினைக்கவேண்டும். வாழ்வு முழுவதும் நல்ல காற்றும் நல்ல உணவும் ஏற்றுக்கொள்வதுபோல் வாழ்நாள் முழுவதும் தம் சொத்தின் ஒரு பகுதியை மக்களுக்காக நாம் கொடுக்கவேண்டும். உண்மையில் முழுச் சொத்தையும் கொடுக்கவேண்டியதுதான். ஆனுல் தர்ம கர்த்தா என்ற முறையில் தன்னிடம் சிறிது வைத்துக் கொண்டு மீதி முழுவதையும் கொடுத்துவிடவேண்டும்.

சொத்து உரிமையை அழிக்க விரும்புவது நம் அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமானதென்று மக்கள் சொல்கிருர்கள். இந்தச் சட்டம் தேவர்களால் இயற்றப்பட்டதா என்று கேட்கிறேன். மக்கள் கருத்து மாறுவது போலவே சட்டமும் மாறும். பலவந்தமாக ஏதோ கருத்தைத் திணிக்கவில்லை. கருத்தை எடுத்துச்சொல்ல நமக்கு உரிமையுண்டு; புரிந்துகொள்வது மக்கள்கடமை. மக்கள் உண்மையை உணர்ந்தார்கள் என்ருல் அது சட்டத்திற்கு விரோதம் என்று ஆகுமா? நமது சட்டம் ஒவ்வொரு நாளும் வளரவேண்டுமென்பதே நம் விருப்பம். சொத்துரிமை என்ற எண்ணம் தொலையவே வேண்டும். "நம்மிடம் அதிக புத்தியும், அதிக சக்தியும், அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வேலையும் இருக்கிறது; எனவே, நமக்கு அதிகப் பணம் கிடைக்க

வேண்டும்''என்று பணத்தின் தொடர்பு பொறுப்புடன் இணைக்கப்பட்டிருப்பது தவறு எனக் கருதுகிறேன்.

இக்கருத்து மனத்தில் எழுந்துவிட்டால், அவன் ஏழையோ பணக்காரனோ, போகியான குடும்பியோ, தியாகியான ஊழியனோ, சம்பத்து தான யக்ஞத்தில் தீக்ஷை ஏற்றுத் தன் சொந்தக் காரிய அனுபவத்தில் இக் கருத்தை மேலும் சோதிக்க வேண்டுமென்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

என் வேலையைப்பற்றி ஒருவிதத் தப்பபிப்பிராயமும் வேண்டாம். இது ஒரு தர்ம சிந்தனை. மனிதனைப் பற்றுதலிடமிருந்து விடுவித்துப் பற்றற்றவனாகச் செய்வது என் நோக்கம். எனவே பற்றுள்ள பெரிய பணக்காரரிடமே தானம் கேட்கப் போகவேண்டும் என்பது இல்லை. பற்று என்பது கோவணத்திடமும் இருக்கலாம். எனவே ஒவ்வொருவரிடமும் அணுகிக் கருத்தைத் தெரிவித்துத் தானபத்திரம் பெறவேண்டும்.

சம்பத்து தான யக்ஞம் மிக ஆழ்ந்த விஷயம். பூமி தான யக்ஞத்தில் ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் நிலம் கேட்கிறோம். தனிப்பட்ட தானபத்திரம் எழுதிக் கையெழுத்து வாங்கிச் சர்க்கார் அதை ஏற்ற பின்பு அது அமலாகிறது. அப்படி முழுத்திட்டமும் இந்த யக்ஞத்தில் இல்லை. எனவே இதற்கென வாக்குச் சீட்டு எழுதிக்கொடுப்பவனே தன் மனத்தில் இருக்கும் கடவுளைச் சாட்சியாக வைத்துத் தன் வாக்குப்படி நடந்து கணக்கும் வைத்துக் கொள்வான். நாம் சொல்லுகிறபடியே அந்த தானத்தின் உபயோகம் ஆகவேண்டும் என்ற பொறுப்பு அவனுக்கே உண்டு. நிலத்தைப்போல ஏதோ ஒரு தடவை தானம் கொடுக்கும் விஷயமல்ல இது. பிரதி வருஷமும் பங்கு அளிக்கவேண்டும். எனவே தானம் அளிப்பவன் தன் வாழ்க்கையை நிஷ்டை யுடையதாக்கவேண்டும். மனத்துள் இருக்கும் நிஷ்டையைத் தட்டி எழுப்பவேண்டும்.

''செல்வமனைத்தும் ராமனுடையதே.'' இந்நிலையில் ஆறில் ஒரு பங்கு கொடுக்கும் விஷயம் முக்கியமற்றதாகிறது. தன் உடமை எல்லாம் சமூகத்திற்கு அளித்துவிட்டுத் தன் உடலுக்காக ஒரு சிறிது எடுத்துக்கொள்வதே உசிதமாக இருக்க வேண்டியது. ஆனால் தற்போது சமூகத்தில் இந்த ஏற்பாடு இல்லை; உடனடியாக ஏற்படப்

போவதும் இல்லை. எனவே தற்போது ஆறில் ஒரு பங்கு கொடுத்தது போக மீதியில் இன்னும் கொடுக்கச் சிந்திக்கப்பட வேண்டும். ஆறில் ஒருபங்கு கொடுப்பது என்றால் வாழ்க்கையை ஒருவாறு உறுதிப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது கருத்து. அவ்வளவு பங்கு கொடுக்காவிட்டால் நாம் பாபி ஆவதோடு நம் வாழ்க்கையும் பாபமாகிறது. எனவே கொடுப்பதைக் கடமையாகக் கருதவேண்டும். மற்றவர் எவ்வளவு கொடுக்கிறார் என்பதில் அக்கறை கொள்ளாமல் நாம் எவ்வளவு கொடுக்கிறோம் என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இது மற்றவர்களைப் பரிசோதிக்கும் விஷயமல்ல, தன் ஆத்ம சுத்தியும், தன் கடமையும் பற்றிய விஷயம். இது ஆத்மீக வேலை, ஆத்ம சந்தோஷச் செயல், என்று புலப்பட்டபின்பே இதில் வேலை செய்ய வேண்டும்.

ஒருவன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஆறில் ஒருபங்கு வழங்கிவந்தாலும் அவன் நம் முழுக்கருத்துக்களையும் அறிந்து கொண்டான் என்று சொல்லமுடியாது. அவன் ஏதாவது தொழில் நடத்தினால் அத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் அனைவருக்கும் அதில் கூட்டு உண்டு. எனவே எல்லோருக்கும் அவரவர் பங்கு உண்டு. அனைவர்க்கும் பங்கு கிடைத்தபிறகு மீதமாவதைச் சமூக சேவைக்காகக் கொடுக்க வேண்டும். இதை உணருகிறவனே சம்பத்து தானக் கருத்தை அறிந்தவன் ஆவான். இப்படிச் செய்பவன் ஒருசிறிது சாப்பிட்டாலும் அவன் உணவும் யக்ஞமாகிறது, ஆஹுதி ரூபமாக அமைகிறது. இந்தவகையில் தன் முழு வாழ்வையும் யக்ஞமாக்கவேண்டும். செல்வத்திற்கு ஒவ்வொருவரும் தர்மகர்த்தாவாக இருக்க வேண்டுமென்று காந்திஜி தீவிரமாக எண்ணிவந்தார். அந்த எண்ணம் இச்செயலில் பூர்த்தியாகிறது. இதை மிக நவீன பொருளாதார சாஸ்திரம் என்றும் உண்மையான பொருளாதாரசாஸ்திர மென்றும் கருதுகிறோம்.

பூமிதான யக்ஞத்தைப்போலவே சம்பத்து தான யக்ஞமும் முக்கியமானது. ஒவ்வொருவரிடமும் நிலம் இருப்பதில்லை; ஆனால் ஒவ்வொருவரிடமும் சம்பத்து இருந்துவருகிறது. நிலம் என்பது சம்பத்தின் ஓர் உருவமே. புத்தி, பலம், பணம் என்பவையெல்லாம் சம்பத்து என்பதில் அடங்கியவையாகும்.

ஒருவரிடம் குறைவாக இருப்பினும், தனக்கே போதாத உணவில் ஏழைக்கும் சிறிது உணவு அளிக்க வேண்டுமென்றே நாம் விரும்புகிறோம். நம் குடும்பத்தில் மற்றொரு நபரை ஏற்றுக்கொள்கிறோம் என்பது இதன் பொருளாகிறது. எனவே இது நன்கு ஆலோசிக்க வேண்டிய விஷயம். ஒவ்வொருவரும் சிறிது செட்டான வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்பது இதன் பொருள். பல மக்கள் வயிற்றுக்கஞ்சியிலிருந்து சேமித்துச் சிறிது கொடுக்கவேண்டியிருக்கும். தன் குடும்பச் செலவைச் சமாளிப்பதுடன் தரித்திர நாராயணன் (ஏழை) கவலையும் அவனுக்கு உண்டாகிறது. இது ஒரு தர்ம தத்துவம். இதை நன்கு உணர்ந்து அமல் நடத்த வேண்டும். இந்தியாவில் தானமளிக்கும் முறை வழக்கமாக வந்திருக்கிறது. பசித்தவனுக்கு உணவளித்தபின்புதான் உண்பான். இதையே தானம் எனலாம். இதுவே நம் பரம்பரைச் சிறப்பு. இன்று இது கொஞ்சம் குறைந்துவிட்டது. நகரங்களில் இது மிகவும் குறைந்துவிட்டது. இன்றுவரை தனிப்பட்டவர் நற்குணம் என்ற உருவத்தில் இருந்ததை இனிச் சமூக நற்குண ரூபமாக்கவேண்டுமென்று நான் சொல்லிவருகிறேன்.

சில நற்குணங்கள் மலரவில்லை; நாம் அவைகளை வளர்த்து மலர்ச்சிகாண வேண்டும். இரக்கம், கருணை மலர்ந்தது. இரக்கம் என்றால் என்ன? மற்றவர் கஷ்டத்தை நாம் பொறுக்க முடியவில்லை, பார்க்கவும் முடியவில்லை; ஆகையால் அந்த நிலையில் ஏதாவது கொடுக்க வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி யேற்பட்டு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற ஊக்கம் வந்தது. இன்றுவரை கருணையின் உருவம் இப்படியே இருக்கிறது. ஆனால் இனி இதை அன்றாட வாழ்வின் ஒரு அங்கமாக ஏற்படுத்த வேண்டும். தினமும் குளிப்பதைப் போல் தினமும் சில கருத்துக்களையும் அமல் நடத்தவேண்டும். தன்மேல் அழுக்குப்படிந்தபின்புதான் நான் குளிப்பேன் என்று மனிதன் கருதுவதில்லை; அவன் தினமும் குளித்துவிடுகிறான். கருணையை விஸ்தரித்தால் அது நன்கு வளர்கிறது. நம் சகோதரர்களிடம், பிள்ளைகளிடம் கருணையா காட்டுகிறோம்? இல்லை. அவர்கள் உரிமையை உணர்கிறோம். அதை உணர்ந்து அவர்களுக்கு வேண்டியதைக்

கொடுத்துவிடுகிறோம். இது தினசரி செய்ய வேண்டிய விஷயம். கருணை என்பது பொதுஜன உருவம் எடுக்கும் போது மற்றவர்களைப்பற்றி அக்கரை கொள்ளுவது தானாகவே வந்துவிடுகிறது.

சமத்துவம் என்பதை நடைமுறையில் கொண்டு வந்தால் கருணைவந்துவிடும். கருணைக்குப் பொதுஜன உருவம் கொடுக்கும்போது சமத்துவம், சமப்பங்கீடு முதலியன வந்து விடுகின்றன.

சம்பத்து தான யக்ஞ வழிகாட்டி

(1) சம்பத்தைத் தன்னிடமோ அல்லது தனக்குத் தெரிந்தவரிடமோ வைத்திருக்கவேண்டும். (2) தானமாக வழங்கும் பங்கை வாழ்நாள் முழுவதும் கொடுத்துவர வேண்டும்; ஆகையால் குடும்பத்தில் பொறுப்புள்ளவர் அனுமதியுடன் இதைச் செய்ய வேண்டும். (3) கடன்காரர்களுக்கு இதில் இடமில்லை. கடனிலிருந்து விடுபடுவது அவர் முதல் வேலை (4) சம்பத்து விநியோகம் (பங்கீடு) என் குறிப்புப்படி நடக்கவேண்டும். இது இத்திட்டத்தின் பெரியதொரு பாதுகாப்பு. (5) சம்பத்து தான யக்ஞத்தில் கிடைக்கும் வருஷ ரொக்க வருமானம் முழுதும் அதே வருஷத்தில் செலவழிக்கப்படும். மீதமாக இடமே இல்லை. நாட்டில் பரவலாகச் செய்ய வேண்டிய பெரும் வேலைகள் இருப்பதால் எவ்வளவு சம்பத்து (செல்வம்) கிடைத்தாலும் அது அனைத்தும் இயற்கையாகவே அப்பணியில் செலவழிந்து விடும். (6) செல்வப் பங்கீடு என்பது தற்போது முக்கியமாக மூன்று இனங்களின் வாயிலாக நடத்தலாம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது: (அ) நிலமற்றவர்களுக்கு நிலம் பங்கிட்டுக் கொடுத்தபின் அவர்களுக்கு விதை, மாடு, கிணறு முதலியவைகள் ரூபமாக உதவுதல்; (ஆ) தியாக புத்தியுடைய ஊழியர்களுக்குக் குறைந்தபக்ஷ வாழ்க்கை ஊதியம் அளித்தல்; (இ) நல்ல பிரசுரங்களை வெளியிடுதல். (7) சம்பத்து தான யக்ஞத்தில் பங்கு கொள்பவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு அடைய விரும்புகிறேன். ஆகையால் இந்த யக்ஞத்தில் சேர விரும்புவோர் தம்மைப்பற்றிய சில குறிப்புகள் எனக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

சம்பத்துதான யக்ஞம்

முகவுரை

இப்போது நாடு முழுவதும் பூமிதான யக்ஞத்தைப் புரிந்து கொண்டுவிட்டது. பூமிதான யக்ஞத்திற்காக நிலம் வாங்க ஊழியர்கள் நிலச்சுவான்தார்களை அணுகும் போது, எங்களிடம் நிலம் கோரப்படுவதுபோல் கோடிக் கணக்கான சம்பத்து உடைய பெரிய பணக்காரர்களிடம் அவர்கள் செல்வத்தில் பங்கு ஏன் கோரக்கூடாது என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். உண்மையிலே, சம்பத்து தான யக்ஞம் பூமிதான யக்ஞத்தின் கர்பத்தில் இருந்தது. எனினும் இதுவரை அது வெளிப்படையாக உருவெடுக்க வில்லை. இவ்விரண்டிலும் முதன்மையாக பூமிதானம் மட்டும் ஏன் ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்று ஸ்ரீ வினோபாஜி பலதடவை எடுத்துக்காட்டிவிட்டார். நிலப்பிரச்னை விசேஷமானது, தனிப்பட்டது என்று யாவரும் அறிவர். கடவுள் மண்ணையும் படைத்து மனிதனையும் படைத் தார்; மனித வாழ்க்கைக்கு ஆதாரம் மண் (பூமி) தான். எனினும் உடல் உழைத்து மண்ணில் ஏதாவது உற்பத்தி செய்தால்தான் வாழ்க்கைத் தேவைக்கு வேண்டியது கிடைக்கிறது. காற்றும், ஜலமும் போல நிலமும் இருக்க வேண்டும். நிலம் தனிப்பட்டவர் உடமையாக இருப்பது நியாயமில்லை. நிலம் சமுதாய உடமையாகவே கருதப்பட வேண்டும். மனிதன் மண்ணில் உழைத்து வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்பதும், அப்படி உடல் உழைப்பவ னுக்கு அதன் முழுப் பலனும் கிட்ட வேண்டுமென்பதுமே கடவுள் காட்டிய வழியாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் மனிதன் தவறான செயலின் காரணமாக மண்ணில் உழைக்காதவனிடம் பெரும்பங்கு நிலம் சேரும்படி ஆகி விட்டது. நிலத்தை உழுபவனோ, உழ விரும்புபவனோ இவர்களில் பெரும்பாலோர்க்குத்தன் வயிற்றுக்கு வேண் டிய உணவுப்பொருள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய அளவு கூட நில உடமை இல்லை. இவர்கள் தங்கள் உழைப்பின்

பெரும்பலனை மேற்சொன்ன நில உடமையாளர்களுக்குக் கொடுக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. எனவே நிலமற்றவர் களுக்கு நிலம் கொடுக்கும் பிரச்னை முதலில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது நியாயமே.

இப்போது பூமிதான யக்ஞ வேலை மும்முரமாகப் பரவி விட்டது. அதன் வெற்றியில் சந்தேகமில்லை. இந்த யக்ஞத்தில் நிலம் கிடைத்தவர்களுக்கு வேண்டிய சாத னங்கள், கருவிகள் அளிக்கப் பணம் தேவைப்படும் போது இயற்கையாகவே சம்பத்து தான யக்ஞம் அவசிய மாகிறது. காலப்போக்கில் சம்பத்துதான யக்ஞத்தின் தர்ம சக்கரம் பூமிதானத்தைப் போலவே சுழல ஆரம் பிக்கும். எனவே இதுபற்றி விநோபாஜியின் கருத்துக் களை நுட்பமாக ஆராய்ந்து அறியவேண்டும்.

என் வேண்டுகோள் குறிப்பாகப் பணக்காரர் களுக்கே. சாதாரணமாக, வழக்கத்தில் இருக்கும் பழக்கம் சரி யென்று நினைக்கிறோம்; அதன் ஆதாரத்தை அறிய முயற்சிப்பதில்லை. நாம் அடிப்படையை ஆராய்வோ மானால் இதுவரை நாம் கொண்டுள்ள மதிப்பும் எண்ண மும் எவ்வளவு தவறு என்று நம் விவேகத்திற்குப் புலனாகும். பொருள் சம்பாதிப்பது, தன்னிடம் சேர்த்து வைப்பது, அதை உபயோகிப்பது என்ற விஷயத்தில் நம் கருத்துக்கள் எவ்வளவு தூரம் சரியானவை என்று சிந்திக்கச் சில விஷயங்களை நான் பண காரர்களின் முன் சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன். இப்படிப் பட்ட சிந்தனையின் விளைவாகவே மனிதன் ஆத்மீக முன் னேற்றம் அடைகிறான்.

"தானமும்" சம்பத்துக்களின் உடமையும்

இந்த யக்ஞங்களில் வரும் "தானம்" என்ற சொல்லின் உண்மைப் பொருளை அறிய வேண்டிய தவசியம். ஏதோ ஒருவன் மற்றவனுக்கு இரங்கி ஏதாவது கொடுப்பதும், தன் பரலோக நன்மைக்காக ஏதாவது செலவு செய்வதும் இதுவரை "தானம்" என்ற சொல்லின் பொருளாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. "தானம் என்றால் சரியான பங்கீடு, நியாயமான விநியோகம்" என ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார் பொருள்

படுத்தியிருக்கிருர் என்று விஞேபா சொல்லுகிருர். இப்பொருளுக்கு ஏற்றபடியே "தானம்" என்ற சொல் இங்கு வழங்கப்படுகிறது.

தானம் கொடுப்பவன் எப்பொருளேத் தானம் செய் தாலும் அப்பொருள் கொடையாளனின் உடமை என்றும் அதை அவன் தன் வசம் வைத்துக்கொள்ள உரிமை யுடையவன் என்றும் சாதாரண தானம் என்ற வார்த்தை யில் நாம் ஒப்புக்கொண்டிருந்தோம். ஆனுல் பூமிதான யக்ஞத்தில் இக்கருத்து மாறுபட்டது; தன் தேவைக்கு அதிகமான நிலம் தன் வசம் வைத்துக்கொள்ள ஒரு வனுக்கும் உரிமை இல்லே என்று ஆயிற்று. பல காரணங் களால் நம்மிடம் நிலம் வந்துவிட்டது. இதுவரை நம் வசம் அதை வைத்திருந்த தவற்றைத் திருத்த வேண்டும் என்று ஆயிற்று. மறுபக்கம் பார்த்தால் இன்று நிலம் வாங்கிக்கொள்ளும் நிலமற்ற ஏழை தன் ஏழைமை காரணமாகத் தனக்கு உரிமையில்லாத ஒரு பொருளே, மற்றவர்கள் தயவின் உருவாகப் பெறுகிறேன் என்று நினேக்காமல் இந்த நிலத்தை அடைவது என் உரிமை என்று அறிந்து அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் ஏற்படுகிறது.

உரிமையில் உரிமையற்றது எப்படி?

செல்வம் பற்றிய இன்றைய கருத்து முறையைப் பார்த்தால் மேற்குறிப்பிட்ட விஷயம் அற்புதமாகத் தோன்றலாம். "உடலாலோ, அறிவாலோ நான் உழைத் துப் பொருள் சம்பாதித்தேன்; யாரிடமிருந்தும் திருட வில்லே; சட்டபூர்வமான சாதனங்களேக் கொண்டே பணம் சம்பாதித்தேன். அதை அனுபவிக்க எனக்கு உரிமையுண்டு. ஏன், இந்த உரிமையைச் சட்டமும் ஆமோதிக்கிறது; சமூகமும் சம்மதிக்கிறது. இந்நிலேயில் எனக்கு அச்செல்வம் உரிமையில்லே என்ற விஷயம் பொருந்தவில்லே. அதே போல, இன்று நிலமோ, பணமோ தானம் பெறும் நபர் அதைச் சம்பாதிக்க உழைக்கவில்லே. அவனுக்கும் தான சொத்திற்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லே. சட்டப்படி அவனுக்கு ஒரு அதிகார மும் இல்லே. இந்நிலேயில் தானமாகப் பெறுவது அவன் உரிமை என்பதை எப்படி ஒப்புக்கொள்வது?

கற்பனையால் மட்டும் நடைமுறைக் காரியம் ஆகுமா சட்டம் ஆமோதிக்காதபோது தான் சம்பாதிக்காமல் ஒரு பொருளின் உரிமை ஒருவனுக்கு எப்படி ஏற்பட முடியும்?'' இவ்வாறு பணக்காரர்கள் கேட்கிறார்கள்.

சட்டத்தையும் சம்மதத்தையும்விட நியாயம் மேலானது

இக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்க முயற்சிப்போம். சட்டம் சமூகம் இவைகளின் சம்மதத்தை மதிப்பிடுவோம். சட்டம் சம்மதம் என்பவை தவிர நியாயம் என்பது ஒன்று இருக்கிறதென்பதையும், அது எல்லாவற்றிலும் மேலானது என்பதையும் மறக்கக்கூடாது. அதன் அதிகாரத்தை யாரும் அழிக்கமுடியாது. ஏனெனில் அதன் வேர் வெளியே இல்லை; அந்தரங்கத்தில், ஆத்மாவில், மனிதனுடைய நல்ல விவேக புத்தியில் ஊன்றியிருக்கிறது. மேலும், ஏதோ ஒரு விசேஷ காலத்தில் சமூகமும் சட்டமும் ஏற்படுத்தியிருக்கும் கருத்து எப்பொழுதும் சரியாகவே இருக்கும் என்பதும் இல்லை, என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் கவனிக்கவேண்டும். சட்டம் பெரும்பாலும் வழக்கத்திலுள்ள முறையையே அனுசரித்துப் போகிறது. சமூகச் சம்மதமும் பெரும்பாலும் வழக்கத்தில் வந்தபடியே ஏற்படுகிறது. சட்டமும் சமூகமும் ஒப்புக்கொள்ளும் விஷயம் எப்போதும் நியாயமாகவேதான் இருக்குமென்றும் சொல்வதற்கில்லை. நீண்ட கால சரித்திரத்தை அலசிப்பார்த்தால், ஒரு காலத்தில் சரியானது என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட முறை காலப்போக்கில் அடியோடு மாறியிருப்பது தெரியும். கருத்து மாறும் போது சட்டமும் மாறுகிறது. ஏதோ கருத்து நிலைத்திருக்கும் வரையில் அது சரியானதுதானா என்ற சந்தேகம் யார் மனதிலும் ஏற்படவில்லை; அப்படிச் சிலர் மனதில் சந்தேகம் தோன்றினாலும் அதனால் அக்காலத்துக் கருத்து முறையில் விசேஷம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. காலப்போக்கில் விவேகம் விழித்தது. இன்று நாம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கும் முறை சிறிதும் நியாயமற்றது என்று மனிதன் உணர்ந்தான். கடைசியில் மாறுதல் ஏற்பட்டது. கருத்து மாறினால் அரசாங்கச் சட்டத்தையும் மாற்ற

வேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கம் அப்படிச் செய்யா விட்டால் அது நிலைக்கமுடியாது. விவேகம் வந்த பின்பு, அதாவது தவற்றை உணர்ந்தபின், கருத்து எவ்வளவு புராதனமாக இருந்தாலும், வியாபகமாக இருந்தாலும், அதை மாற்ற வேண்டியதுதான். ஒன்றிரண்டு உதாரணங்களால் இதை விளக்கலாம். அடிமை முறை ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் வரை உலக முழுவதும் நடந்து வந்தது. பெரும் பெயர் பெற்ற ஒரு தத்துவ ஞானியும் அதை ஆமோதித்தார். இந்த முறை நம் நன்மைக்குத்தான் என்று சில அடிமை களே கருதினார்கள். அப்படி யிருந்தும் மனிதனது விவேகம் வளர்ந்தது. தன்னைப்போலவே எலும்பும் தசையும் உள்ளவரும், சுகம் துக்கம் என்ற எண்ணம் படைத்த மனிதர்களை மற்றொரு பலவான் அல்லது தன வான் அடிமைத்தளையில் பிணைத்து வைப்பது நியாய மாகுமா என்ற பிரச்னை வந்தது. இதைத் தீர்க்கத் தங்களுக்குள் யுத்தமும் ஏற்பட்டது. கடைசியில் அடிமை முறை அழிந்தே விட்டது. இதைப்போலவே ராஜாக்களின் சங்க விவகாரமும். உலக முழுவதும் பல்லாயிரம் வருஷம்வரை தனி நபர் ஆட்சியும், சக்கர வர்த்தியின் ஆட்சியும் நடந்தது.

நம் இந்தியாவிலும் "நா விஷ்ணு : பிருதிவீபதி :" அரசன் விஷ்ணுவின் அம்சம் என்ற அளவிற்கு நம் கருத்து நிலை பெற்றிருந்தது. ஆனால் "ஒரு தனி மனித னுக்குக் கோடிக் கணக்கான மக்களைத் தன் ஆட்சியில் வைக்க என்ன உரிமை உண்டு?" என்ற பிரச்னை கடைசி யில் ஏற்பட்டது. இதைத் தீர்க்கப் பல கொடிய யுத்தங் கள் நடந்தன. பல நூற்றாண்டுகள் வரை எங்காவது ஓரிடத்தில் சண்டை நடந்துவந்தது. கணக்கற்ற மக்கள் கஷ்டப்படவேண்டியதாயிற்று. கடைசியில் ஆட்சி முறையே மாறிவிட்டது! முடிஅரசு மாறிக் குடிஅரசு ஏற்பட்டது. இன்று கூட, சில இடங்களில் ஜன நாயகம் என்ற பெயரால் சில தனிப்பட்டவர் தம் ஏதேச்சாதிகார ஆட்சி முறையைக் கையாள முயற்சிக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்விஷயம் அனைவருக்கும் உறுத்துகிறது; இம்முறை கடைசியில் நிலைக்காது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நம் நாட்டில் தீண்டாமை முறையும் இப்படிப்

பட்டதுதான். தீண்டாமை தர்ம சம்மதமானது என்று கூடக் கருதிவந்தோமே! இப்போது அது சட்டப் படிக் குற்றம்; தண்டனைக்கு உகந்தது. ஒவ்வொரு காலத்தில் கருத்துக்கள் பெரு மாறுதல் அடைந்திருப்ப தற்கும், பல்லாயிரம் வருஷம் வரை நீடித்திருந்த எண்ணங்களை விட்டுவிடவேண்டியிருக்கிறது என்ப தற்கும் பல உதாரணங்கள் கொடுக்கலாம். இதே விஷயம் தான் இன்று செல்வத்தின் உரிமையைப் பற்றியும் ஆகும்.

செல்வம் எப்படி உண்டாகிறது?

செல்வம் எப்படி வருகிறது என்று இங்கு சிறிது ஆராய்வோம். ரூபாய், நோட், தங்கம், வெள்ளி முதலியன செல்வம் என நினைப்பது தவறு. இவைகள் செல்வத்தின் அளவுக்கு ஏற்பட்ட சாதனங்களே. எந்த விதத்திலாவது மனிதனுக்கு உபயோகப்படக்கூடிய பொருள்களே செல்வமாகும். சில பொருள்கள் மனிதன் உயிர்வாழ இன்றியமையாதவை; மற்றும் சில சுகத் திற்கும், வசதிக்கும் தேவைப்படுகின்றன. உணவு, உடை, வீடு ஆகிய அடிப்படைத் தேவைப் பொருள்கள் இல்லாமல் மனிதன் வாழமுடியாது. இதைத் தவிர மற்றும் பல பொருள்கள் இல்லாமல்கூட மனிதன் சமா ளித்துக்கொள்ளலாம். செல்வம் என்ற இப்பொருள்கள் எப்படி உண்டாகின்றன? இவை தானாகவே உற்பத்தி யாவதில்லை, ஆகாயத்திலிருந்து கொட்டுவதும் இல்லை. பிறக்கும்போது யாரும் கொண்டுவருவதும் இல்லை. அதற்கு மாறாகப் பிறக்கும்போதே சில தேவைகள் தாம் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. இத்தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய வாழ்நாள் முழுவதும் பூசலாகவே அமைகிறது. இயற்கைச் செல்வங்களில் மனிதன் உடலால் உழைக் கிறான். அப்பொழுதுதான் உபயோகமான இப்பொருள் கள் கிடைக்கின்றன. எனவே செல்வத்தின் முக்கிய சாதனங்கள் இரண்டு: இயற்கைவளம், மக்கள் உடல் உழைப்பு. யந்திரங்களில் சில பொருள்கள் ஆவதுபோல் தோன்றுகிறது.

ஆனால் இந்த யந்திரங்களும் உடல் உழைப்பால் ஏற்பட்டவையே. மேலும் அவற்றை ஓட்டவும் நேர்முக

மாகவோ, மறைமுகமாகவோ, உடல் உழைப்புத் தேவைப் படுகிறது. புத்தியின் உழைப்பால் மட்டுமே உபயோக கரமான ஒரு பொருளும் உண்டாவதில்லை; அதாவது உடல் உழைப்பின்றிச் செல்வம் உண்டாகாது என்று ஆகிறது. அப்படியிருந்தும் கடைசியில் செல்வ உடமை யில் உழைப்பாளியின் பங்கு என்ன ? நேர்முகமாக உடல் உழைத்து வேலை செய்பவர்கள் ஏழ்மையிலும் கஷ்டத்தி லும் வாழ்க்கை நடத்த அவர்களால் உற்பத்தியான செல்வம் வேறு சிலர் கையில் சேர்ந்து கொண்டே போகி றது. உழைப்பாளிகளின் உற்பத்திப் பொருள் வியா பாரிகள் கையிலும் மற்ற தரகர்கள் கையிலும் சிக்கி அந்த கொடுக்கல்—வாங்கலில் சிலர் பணக்காரர் ஆகிறார்கள். வருஷமுழுவதும் உழைத்து குடியானவன் உணவு உற் பத்தி செய்கிறான். பலமுறை அவனுக்குத் தன் தேவைக்கு வேண்டியதுகூடக் கிட்டுவதில்லை. ஆனால் அதே உணவு தான்யம் வியாபாரிகள் கையில் சென்றதும் அவர் களைச் சீமான்களாக்குகிறது. தொழிலாளியின் உழைப் பின்றித் தொழிற்சாலை நடக்கமுடியாது; ஆனால் தொழி லாளிக்கு ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை. தொழிலாளிகள் திற மையாக இருந்தால் பணக்காரர்-அறிவாளிகள் இல்லா மலே தொழிற்சாலை நடக்க முடியும். அறிவாளிகளோ, பணக்காரர்களோ தாமாகத் தொழிற்சாலை நடத்தவே முடி யாது; அப்படியிருந்தும் அங்கு பணக்காரர்களுக்கும் நிர்வாக அறிவாளிகளுக்கும் தொழிலாளியைவிட எவ் வளவு மடங்கு அதிகப் பணம் கிடைக்கிறது! செல்வத் தைப் படைப்பது தொழிலாளி; செல்வம் சேருவதோ உழைக்காதவர்களிடம்! அவர்கள் உழைப்பையும் தொழி லாளர்களையும் வெறுப்புடனேயே நோக்குகிறார்கள்! இப்படிச் சிலரிடம் செல்வம் கூடுகிறது. இவர்களின் எண் ணிக்கை நூற்றுக்கு ஐந்தோ, பத்தோ இருக்கலாம். ஆனால் உடல் உழைப்பவர் நூற்றுக்கு 90-95. இச்சீமான் களின் செல்வத்திற்கு ஆதாரம் என்னவென்று தேடினால் அது உழைப்பாளியின் உழைப்பு என்று தெரியும்; பணக் காரர்களின் பணம் உழைப்பாளி அல்லது ஏழையின் கையிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது என்பது புல னாகும். ஏழைகளுக்கு அவர்கள் உழைப்பின் முழுப் பலனும் கிடைப்பதில்லை; அல்லது ஏழைகள் மேலும் பரம ஏழையாக, சீமான்களின் செல்வம் பெருகுகிறது.

அச்செல்வம் அவர்களின் சொந்த உடமையாகக் கருதப் படுகிறது! சட்டச் சம்மதமோ, சமூகச் சம்மதமோ எப்படியிருப்பினும் இந்நிலை நியாயமானதாகுமா?

உழைப்பாளி, அறிவாளி—மேலோன் யார்?

வாழ்க்கை நடத்தவோ, பணம் சம்பாதிக்கவோ பல தொழில்கள் நடக்கின்றன. இவைகளைச் சாதாரணமாக இரு கூறுக்கலாம். உடல் உழைப்புத் தேவைப்படும் தொழில்; அறிவு உபயோகிக்கும் தொழில். முதலாவது உழைப்பாளி என்றும் இரண்டாவது அறிவாளி என்றும் சொல்லலாம். ஆட்சி நடத்தும் அமைச்சரும் அரசாங்க நிர்வாகத்தில் பெரிய பதவியிலிருந்து சில்லரை குமாஸ்தா வரையில் இருப்பவரும், நீதிபதி, நியாயவாதி, மருத்துவர், ஆசிரியர், வியாபாரி ஆகிய அனைவரும் தன்னைக் காப் பாற்றிக்கொள்ள அறிவுத்தொழில் செய்தே வாழ்கிறார்கள். உடல் உழைப்பின் மூலமே தம்மை நிர்வகிக்கும் குடி யானவர், தொழிலாளி, தச்சர், கொத்தர், கருமான், சக்கிலி, தோட்டி ஆகியவர் மற்றப் பகுதியைச் சேர்ந்தவ ராவர். சமூக நடவடிக்கைகளுக்கு உழைப்பாளி அறி வாளி இவ்விருமக்களின் உழைப்புத் தொழிலும், அறிவுத் தொழிலும் தேவை. ஆனால் சமூக நோக்கத்தில் இவ்விரு தொழில்களின் மதிப்பில் அதிக வித்தியாசம் இருக்கிறது. உடல் உழைப்பைப் போலவேதான் அறிவு உழைப்பு என்றும், அறிவு உழைப்பின் பெருமை உடல் உழைப்பை விடக் குறைந்ததாகாது, அதிகமாகவே மதிப்பிடவேண் டும் என்றும் வாதாடப்படுகிறது. ஆனால் சிறிது ஆழ்ந்து யோசிப்போமானால் சமூகக் கருத்தும் இன்றைய நிலையும் வெவ்வேறாக இருக்கும். உடல் உழைப்பவர்கள் திடீ ரென்று தன் தொழிலை நிறுத்திவிட நிச்சயித்தால் என்ன பலனாகும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். மனித வாழ்க்கைக்கு அத்யாவசியமான பொருள்கள் கூட உற் பத்தியாகா; சமூகம் உயிர் வாழமுடியாது. இதற்கு மாறாக அறிவால் உழைப்பவர்கள் தங்கள் தொழிலை விட்டுவிடுவாரானால் சமூகத்தில் ஒழுங்கின்மை சிறிது ஏற்படும்; சமூகம் சிறக்காது. அறிவாளிகள் வாழ்வும் உழைப்பாளிகளின் தொழிலை நம்பியே இருக்கிறது. எனவே சமூகம் நிலைத்திருக்க உழைப்பாளிகள் எவ்வளவு

அவசியம் என்று கற்பனை செய்யலாம். அப்படியிருந்தும், தொழிலாளிகளின் ஊதியம், வரும்படி குறைவாகவும், சமூகத்தில் அவர்களுக்கு மதிப்பு இல்லாமலும் மிகக் கஷ்டப்பட்டுத் தம் வாழ்க்கை நடத்தவேண்டியிருப்பதும் தெய்வ சாபம்! குழந்தைகளுக்குப் படிப்பு வசதி, நோய் வந்தால் மருத்துவ வசதி, ஓய்வு வேளைக்கு கலா நிகழ்ச்சி என்பதெல்லாம் . இவர்களுக்கு வெகு தூரம். இதற்கு நேர்மாருக, அறிவுத் துறையில் உழைப்பவன் ஊதியம் அதிகம்; சமூகத்தில் பெருமதிப்பு, சுக வாழ்விற்கு வேண்டியதெல்லாம் கிடைக்கிறது. இந்த முறையில் தவறு இருப்பதாக இன்று சமூகத்திற்குத் தோன்றவில்லை. சட்டமும் இந்நிலையை ஆமோதிக்கிறது. அப்படியிருப்பினும் இது நியாயமா என்ற பிரச்னை தீர்ந்தபாடில்லை.

அறிவாளிகளுக்கு அதிகப்பணம் சம்பாதிக்க உரிமையுண்டா ?

செல்வத்தைச் சேர்ப்பது, பெரும் பணம் சம்பாதிப்பது என்பதற்குச் சாதகமாக ஒரு வாதம் இருக்கிறது. அதையும் ஆராயவேண்டும். நம் நாட்டு, வெளி நாட்டுச் சர்வகலாசாலைகளில் வெகுகாலம் படித்து ஒருவர் டாக்டர் தொழில் செய்கிருர். நல்ல முறையில் தொழில் நடக்கிறது. வெற்றிகரமாக தொழில் நடத்தும் திறமையும் இருக்கிறது. தம் அறிவால் அதிகபக்ஷ பணம் சம்பாதிக்கத் தமக்கு உரிமை உண்டு என்று அவர் கருதுகிருர், சமூகமும் கருதுகிறது. தம் மிஷ்டப்படி பீஸ் (Fees) கேட்கிருர். ''கொஞ்சம் குறைத்துக்கொள்ளுங்கள்'' என்று சொன்ஞல் ''எத்தனை வருஷம் உழைத்துப் படித்துப் பொருள் செலவு செய்து திறமைசாலி ஆகியிருக்கிறேன். அந்த அளவுக்கு எனக்குப் பிரதிப் பிரயோஜனம் கிடைக்கவேண்டும்'' என்பார். ''நோயாளி ஏழையாஞல் சிலவேளை ஏதாவது நிவாரணம் கிடைக்கலாமாஞலும் நிவாரணம் கோர ஏழைக்கு உரிமையில்லை'' என்பார். சட்ட மேதைகளும், இஞ்சினீயர்களும் இதே நிலையில் இருக்கிருர்கள். புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர், கவி, சித்திரக்காரர், கலாநிபுணர் முதலிய

வர் கதையும் இதேதான். வியாபாரி தொழிலதிபர் நிர்வாகி ஆகியவரும் இதே பல்லவிதான் பாடுகிறார்கள்.

கொள்முதல் மலிவாகவும் விற்பனை கிராக்கியாகவும் இருக்கவேண்டும் என்ற முறையைத்தான் பொருளாதார சாஸ்திரம் வியாபாரிகளுக்கும், தொழிலதிபர்களுக்கும் கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறது. லாபத்திற்கு ஒரு எல்லை யில்லை. தொழிலாளர் உழைப்பின்றித் தொழிற்சாலை நடக்க முடியாது என்றாலும், அத் தொழிலாளிகளுக்கு மாதம் நூறு, ஐம்பது ரூபாய்களுக்கு மேல் கிடைக்காவிட்டாலும் கூட அங்கு நிர்வாகிகளுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் ஆயிரம், லக்ஷமாகக் கிடைப்பது ஆக்ஷேபணைக் குரியது என்று கருதப்படுவதில்லை. "அறிவாளிகள் எல்லையற்ற செல்வம் சம்பாதித்துத் தம்மிடம் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ள உரிமையுள்ளவர்கள். ஏனெனில் இவ்வளவு சம்பாதிக்க அறிவும் திறனும் அவர்கள் மிகக் கஷ்டப்பட்டு அடைந்திருக்கிறார்கள். அவ்வளவு அறிவும் திறனும் அற்றவர்களுக்கு அதிகப்பணம் கிடைக்கவில்லை என்றாலும், பட்டினியே கிடக்கவேண்டியிருந்தாலும், அதற்காகப் பிறரைக் குறை கூறுவானேன்?" என்பது தான் இன்று நிலவும் கருத்து.

அந்த ஏழைகளிடத்திலும் அறிவு இருக்கிறது; அவர்களுக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அவர்களும் மேற் சொன்ன அறிவாளிகளைப் போலவே திறமைசாலிகளாக முடியும் என்பதை நாம் எண்ணுவதில்லை. போகட்டும், திறமைசாலிகள் எல்லையற்ற செல்வம் சம்பாதிக்க உரிமையுள்ளவர்களா என்று பார்ப்போம். ஒரு குழந்தையை, சிறு வயதிலேயே எங்கோ ஏகாந்தமாக, மக்கள் தொடர்பே இல்லாமல் வைத்து வளர்த்தால் என்னாகும்? அவனுக்குப் பேச்சே வராது. பிறர் பேச்சே புரியாது. அவன் வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. மனித சமூகத்தில் வசிப்பதால், சமூகத்தின் கிருபையால்தான் ஒருவன் தன் வாழ்க்கை நடத்த வல்லவனாகிறான். குழந்தைகள் ஆரம்பப்பள்ளி முதல் நம் நாட்டு வெளிநாட்டுச் சர்வகலா சாலை வரைப் படித்துத் திறமையடையும் அந்தப் படிப்பகங்கள் நம் சொந்தமானவையல்ல. அவை பொதுமக்களிடம்வரிப் பணம் வாங்கும் அரசாங்கம் மூலமோ, அல்லது சிறந்த கொடைவள்ளல் கிருபையாலோ நடைபெறுகின்

றன. அவைகளின் செலவைப் பார்த்தால் நாம் கொடுக்கும் சம்பளம் மிகவும் சொற்பமாகும். மேலும் பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் பல பெரியோர்கள் சலியாது உழைத்து அணு அணுவாகச் சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கும் அறிவையே நாம் அப்பள்ளிகளில் பெறமுடிகிறது. வியாபாரியும் தொழிலதிபரும் இப்பள்ளிகளிலிருந்தோ, தன் தோழர்களிடமிருந்தோதான் தம் கலையறிவை அடைகிருர்கள். தனி மனிதன் தன் புத்தியைச் சிறிது உபயோகித்துப் படிப்பது உண்மை. எனினும் அவ்வறிவைப் பெற அவன் செலவிடும் பங்கு மிகக் குறைவு. மேற்சொன்ன சமூக உதவி இல்லையானுல் அவன் விசேஷ அறிவும் திறமையும் அடைய முடியாது. இந்நிலையில், நம் அறிவுக்கும், திறமைக்கும் தன்னுதவி மிகக் குறைவாகவும், சமூக உதவி மிக அதிகமாகவும் இருக்கும் போது, நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் அறிவையும் ஆற்றலையும் சமூக நலனுக்கு அதிகமாக உபயோகப்படுத்துவதும் அதற்குக் கைமாருக மிகக் குறைவாகத் தன் நலனுக்கு ஏற்றுக்கொள்வதும் தான் நியாயமானது; நம் கடமையும் அதுவே எனக் கருத வேண்டும். ஆனுல் அதற்கு நேர் மாருக இன்று நடக்கிறது. சமூகத்திற்கு மிகக் குறைவாகக் கொடுத்து, சமூகத்திலிருந்து அதிக பக்ஷம் பெற மனிதன் முயற்சி செய்கிருன்; சமூகத்திற்குக் கொஞ்சம்கூடக் கொடுக்கவேண்டியிராவிட்டால் அதற்காக அவனுக்கு வருத்தமே கிடையாது! பார்க்கப்போனுல், பணம் சம்பாதிக்கும் திறமை தனிப்பட்டவன் இஷ்டத்தை மட்டும் பொருத்தது இல்லை. அது அப்போது உள்ள சமூகப் பொருளாதார முறையைப் பொருத்திருக்கிறது என்பது தெரியும். பொருளாதார சமத்துவக் காலம் வந்துவிட்டால்—அது வரத்தான் போகிறது—பின்பு 'பணம் சம்பாதிக்கும் திறமை' என்ற நம் மமதை காசு, பணம் என்ற உருவத்தில் என்ன பலனளிக்கும்?

பணம் சம்பாதிக்க புத்தியை உபயோகிப்பது சரியா?

பணம் சம்பாதிக்க புத்தியை உபயோகிப்பது சரியா என்பது ஒரு கம்பீரமான பிரச்னை, அடிப்படைப் பிரச்னையும்கூட. புத்தியை இவ்வாறு உபயோகிப்பதே பொருளா

தார ஏற்றத் தாழ்விற்கு முக்கிய காரணம் என்பது தெளிவு. சுரண்டலும் இதனுல்தான் சாதாரணமாக ஏற்படுகிறது. வாழ்க்கையில் பொருளாதார, சமூக ஏற்றத் தாழ்விஞல் சுரண்டல் ஏற்பட்டுக் கொந்தளிப்பு உண்டாவதைத் தடுக்க உலகில் பல திட்டங்கள் வந்து, சில அமுலில் இருக்கின்றன. ஆனுல் அஹிம்சாபூர்வ மாக இந்தச் சிக்கலான பிரச்னையைத் தீர்க்கவேண்டு மானுல் காந்திஜி அதற்காக வழி வகுத்தார்; "உண்பதற் குக் கைகால் உழைப்பும், அறிவுபெற-அறிவை வளர்க்க புத்தியின் உபயோகமும்" என்ருர். இன்று சமூகத் தில் பெருவாரியான மக்கள் உடல் உழைப்பால் தம் வாழ்க்கை நடத்த, பெரும் பணம் படைத்த சிலர் அறிவு உழைப்பால் ஆனந்தமாக வசிக்கிருர்கள். பலரிடம் உழைக்கும் பழக்கமே இல்லே. இந்நிலேயில் காந்திஜியின் வழியை அமுல் நடத்துவது ரொம்பதூரம். நம் குறை பாட்டினுல் இம்முறையைச் சமாளிக்க முடியவில்லேயாஞ லும் அதிலிருக்கும் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள வேண் டும்; ஏனெனில், நம் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான ஒவ் வொரு பொருளும் மற்ற ஏதாவதொருவர் உழைப்பின்றி உற்பத்தியாகாது. ஆகையால், உடல் உழைக்காமல் அப்பொருளே உபயோகிக்க நியாயமான அதிகாரம் நமக் கில்லே. பணத்தின் உதவியால் அப்பொருளே விலேக்கு வாங்குவோமாயினும், பணத்தின் அடிப்படையும் உழைப்புதான். தவிர, புத்தியின் உபயோகம் சமூக நலனுக்கல்லாமல் சுயநலத்திற்காக இருக்குமானுல், அந்த சுயநலம் தனி மனிதன், தனி ஜாதி, தனி வகுப்பு, தனி தேசம் என்ற அளவில் எப்படியிருப்பினும், அத ஞல் மற்றவர்களுக்குத் தீங்கே ஏற்படுகிறது என்பதையும் காண்கிருேம். அணுகுண்டும் இப்படிப்பட்ட புத்தியின் உபயோகத்தாலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது!

"உடல் உழைப்பை மதிப்பதுபோல் அறிவு உழைப் பையும் மதிக்க வேண்டும். ஏனெனில் அதில் கைகால் களே ஆட்டாவிட்டாலும் புத்தியின் உழைப்பு இருக்கிற தல்லவா? அறிவு உழைத்துத் தொழில் செய்பவர்களுக்கு அத்துடன் உடல் உழைத்து வாழ்க்கை நடத்த அவ காசம் கிடைக்க முடியாது. உடல் உழைப்பைவிட அறிவு உழைப்பில் அதிக வெற்றி கிடைக்கிறது. அறிவாளி

களால் அன்றி நடைபெறவேமுடியாத சில காரியங்களும் உண்டு'' என்றெல்லாம் சொல்லுகிருர்கள். இன்றைய நிலே அடியோடு மாருமல் இப்படியே இருக்கும்வரை இந்த வாதத்திற்கு மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டியதே. ஆனல் நாம் இங்கு அடிப்படைக் கருத்தை ஆலோசிக்கிருேம். நடைமுறைக்குச் சிறிது காலம் ஆகுமாயினும் அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். அறிவு உழைப்பு, உடல் உழைப்பு இவ்விரண்டின் ஊதியத்தில் இன்று காணும் பெரிய வித்தியாசம் ஏன் இருக்கவேண்டும் என்ற பிரச்னே எழுகிறது. அறிவு உழைப்பாளிகள் பழக்க வழக்கம், வாழ்க்கை முறை அதிக வருவாய் இல்லாமல் சமாளிக்கப்பட முடியாது என்ருல் இப் பழக்க வழக்கம் ஏன் வந்தது? அதை இப்பொழுதாவது சீர்திருத்தக் கூடுமா, கூடாதா? திருத்தியமைக்க மனதார ஏன் முயற்சிக்கக் கூடாது? இப்பேர்ப்பட்ட பலவீனங்கள் இருக்கும்வரை, குடும்பத்திலே பலவீனமானவருக்கு விசேஷச் சலுகை கிடைப்பதுபோல், சமூகத்தில் சிலருக்குச் சில சலுகைகள் கிடைத்தபோதிலும் இன்றைய ஏற்றத்தாழ்வை இப்படியே ஆமோதிக்க முடியுமா?

113907

பணக்காரர் தர்மகர்த்தாவாகவேண்டும்

"செல்வத்தின் சிறு பகுதியைச் சொந்த உபயோகத்திற்கு ஒதுக்கி, பெரும் பகுதியைப் பெரும் மூலதனம் போட்டு நடத்தும் பெரிய தொழிற்சாலேகளில் ஈடுசெய்து சமூகத்திற்கு வேண்டிய உபயோகமான பொருள்களே உற்பத்தி செய்வதில் செலவழிக்கிருேமே. எங்கள் இந்த முயற்சியால் பலருக்கு வேலேயும் வாழ்க்கை வசதியும் கிடைக்கிறதே. ஒரு வகையில் நாமும் சமூக சேவையே செய்கிருேம். தனி நபரிடம் பெரும் பணம் சேராவிட்டால் இம் முயற்சிகள் எப்படிப் பலனடையும்? சமூகத்தில் பல காரியங்கள் நின்றுவிடுமே'' என்றும் சிலர் சொல்லுகிருர்கள்.

ஏழைகளுக்கு வாழ்க்கை வசதி செய்து கொடுக்கப் படுகிறது என்ற வாதத்திற்கு பதில் இதுவே: இந்த ஏழைகளின்றிச் சீமான்களின் தொழிற்சாலேயோ, தொழிலோ நடக்க முடியாது என்பதால் ஏழை உழைப்பாளிகளின் உதவியே பெரும் லாபமடையும் சீமான்

களுக்கு வாழ்க்கை வசதியளிப்பதாகும். அரசாங்க மூலமோ, கூட்டுறவு மூலமோ இத்தொழில்கள் நடக்காத வரையில் பணக்காரர்களுடைய மற்ற வாதங்கள் செல்லு படியாகலாம். இதை இங்கு விஸ்தரிக்கவேண்டாம். பணக்காரர்கள் போக்கு எப்படி இருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்தோம். "எங்கள் பல்வேறு முயற்சியின் பலன் சமூக நன்மை" என்று கூறும் பணக்காரர்களிடம் நேரான கேள்வி இதுதான்: "உங்கள் முயற்சி சுயநலனுக்கா, சமூக நலனுக்கா?" சுயநலமே நோக்கமாயினும், மற்றவருக்கும் சிறிது லாபம் கிடைப்பது என்பது அவரவர் பாக்கியம் என்றுதான் உண்மையான பதில் கூறமுடியும். நாட்டு நலனுக்காகவே இம்முயற்சி என்று சொன்னால் அது வரவேற்கத்தக்கதே. அப்படியானல் அவர்களது சகல காரியத்திலும் நேர்மை வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். பணக்காரர்கள், தர்மகர்த்தா என்ற முறையில் தம் பெரும்பணத்தைச் சமூக நலனுக்கு உபயோகிக்கவேண்டுமென்றுதானே மகாத்மாஜியும் சொன்னர். சம்பத்து தான யக்ஞம், பூமி தான யக்ஞம் இவைகளின் நோக்கம் தான் என்ன? தன் தேவைக்கு அதிகமாகத் தன்னிடம் இருப்பதைத் தன் உடமை என்று கருதாமல் மற்றவர்களுக்காக உபயோகிப்பதுதான்.

தானத்தில் குறைபாடு

"சீமான்களின் நன்கொடையால் ஆஸ்பத்திரி, பள்ளிக்கூடம் போன்ற சமூக நலனுக்கு உபயோகமான பல வேலைகள் நடக்கின்றன. தனி நபரிடம் செல்வம் சேராவிட்டால் சமூகத்திற்கு இந்த லாபம் எப்படிக் கிடைக்கும்?" என்ற சர்ச்சை ஏற்படுகிறது. உண்மையில் இவ்வேலைகளைச் செய்ய அரசாங்கம் இருக்கிறது. செல்வம் சிலர் கையில் குவியாது சமூகத்தில் பரவியிருந்தால் கூட்டுறவு முறையில் பெரும் அளவிற்கு இவ்வேலைகள் சுலபமாகவே நடக்கத் தொடங்கும். அப்போது இதனுல் லாபமடைபவர்கள் இன்றிருப்பதுபோல் கெஞ்சிக் கேட்கும் தீனர்கள் ஆகாமல் பலனடைவதில் கவுரவப் படுவார்கள். பணக்காரர்களின் நோக்கில் பார்த்தாலும் கூட, கோடிக்கணக்கான செல்வம் சேர்த்து அதில் சில லக்ஷம் தானமாகச் செலவு செய்வதாலேயே மற்றவர்

பங்குப் பொருளைத் தம்வசம் சேர்த்து வைத்துக்கொண்ட குற்றத்திலிருந்து பணக்காரர்கள் தப்பமுடியாது. சரியோ, தப்போ எவ்வகையிலும் பெரும் பணம் சேர்த்து அதில் ஒருபங்கு தானம் செய்வது முழுப் பிராயச்சித்த மாகாது. பணக்காரர்களின் நன்கொடை முறையை எங்கும் பார்க்கும்போது அதில் தூய்மையான தானம் எவ்வளவு என்று தெரிவது கஷ்டம். எங்குபார்த்தாலும் பேரும், புகழும், சுயநலமுமே நோக்கமாகக் காட்சியளிக் கின்றன. சில வேளை நன்கொடைபேரம் வியாபார பேரத்தைவிடக் கடுமையாக இருக்கிறது. ஒரு லக்ஷம் நன்கொடை அளித்து ஒரு கோடி கீர்த்தி சம்பாதிக்க ஆசைப்படுகிறோம். தூய சாத்வீகமான தானம் மிக அரிது.

தலைவிதி வாதம்

பிற நாட்டிலும், பிற மதத்திலும் இல்லாத ஒரு முக்கிய விஷயம் இந்தியாவில் இருந்து வருகிறது. அது தலைவிதி வாதம். 'முன் பிறப்புகளில் செய்த புண்ணியத் தின் பலனாக இப்பிறப்பில் சம்பத்தும் சுகமும் கிடைக் கிறது; பாபம் செய்தவன் ஏழ்மையும் கஷ்டமும் அனுப விக்க வேண்டும். இந்நிலையில் ஒருவர் பிறரைக் குறை கூறுவானேன்?' என்று கருதப்படுகிறது. இப்படி சர்ச்சை நடந்தும் நாம் அதைப் பூர்ணமாக நம்புகி றோமா? உண்மையாக இதை நம்பினால் சரி, நாம் இதற் காக வருந்தவேண்டாம். முற்பிறவியொடு இப்பிறவி தொடர்பு கொள்ளுகிறது என்றால் இப்பிறவியோடு பிற் பிறவிகளும் சந்தேகமின்றித் தொடர்புள்ளனவாகவே வேண்டும். இப்பிறவியில் நம் பாக்கியப்படி கிடைத்தாலும் சரி கிடைக்காவிட்டாலும்சரி, அடுத்த பிறப்பில் சரியான ஏற்பாடு செய்துகொள்வது நம் கையில்தான் இருக் கிறது. அடுத்த ஜன்மத்தில் சுகம், சௌகரியம் கிடைக்க வேண்டுமானால் இந்த ஜன்மத்தில் புண்ணியமே செய்ய வேண்டும். இவ்விஷயம் நன்கு பரவுமேயானால் மேலும் வேறு என்ன வேண்டும்? சமூகத்தில் சுகமும், அமைதி யும் வேரூன்றும். ஆனால் இந்த பாக்கியத்தை நம்பி யாரும் வாளாவிருப்பதைக் காணோம். உயிரை மாய்த்து உலக விவகாரங்களைப் பெருக்கிவருகிறான். செல்வம்

சேர்ப்பதில் பாபம், புண்ணியம் என்ற எண்ணத்தையே பலர் மறந்துவிட்டனர். பெருவாரியாக அநீதி பரவுகிறது என்று இரவு பகலாகக் குறைகூறுகிறோமே, இது எதைக் காட்டுகிறது? இந்த அநீதியும் பாபமும் ஏழைகளே செய்கிறார்கள், பணக்காரர்கள் செய்வதில்லை என்று கருதுவதும் தவறு. உண்மையில், பணக்காரர்களின் பாபம் குறைவானது அல்ல. பணக்காரர்கள் தாம் பணம் சம்பாதிக்கும்போது பாபத்திற்கு பயப்படுவதில்லை என்னும் போது, அவர்கள் தலைவிதி வாதம் பேசுவதை மனதாரப் பேசுகிறார்கள் என்று எப்படி ஏற்பது? இத் "தலைவிதி" வாதம் இருந்தாக வேண்டுமானால் ஏழைகளும், தங்கள் தலைவிதி மாறிவிட்டது என்றும், சீமான்கள் செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்து நம் தலைவிதியை சீர்திருத்துவதில் தடையொன்றும் இல்லையென நம் தலைவிதி நமக்குக் காட்டுகிறது என்றும் சொல்லக் கூடும். இவ்வகையில் தலைவிதிவாதம் இருபக்கமும் கூர் உள்ள வாள் ஆகலாம். சீமான்களைவிட ஏழைகள் அதிகமாகையால் பணக்காரர்களுக்கு இது ஆபத்தானதாகும். ஏழைகளை அவர்கள் தலைவிதிப்படி விட்டுவிடுவது அபாயமானது; வெகுகாலமாக அவர்களை அசட்டை செய்து விட்டோம். இப்போது லக்ஷ்மீநாராயணனுக்கு பதிலாக தரித்திர நாராயணனை உபாசனை செய்யவேண்டும்.

சுயநலத்தின் இடம்

தனிப்பட்டவர் சுயநலத்திற்கு வாய்ப்பு அளிக்காமல் நாட்டின் உற்பத்தியும் செல்வமும் பெருக முடியாது, சிக்கனமும் இருக்கமுடியாது என்கிறார்கள் பொருளாதார நிபுணர்கள். மனிதனிடம் சுயநல உணர்வு இருப்பதாக ஏற்றுக்கொள்வோம். ஆனால் பணக்காரர்கள் மட்டுமே இந்தச் சுயநலச் சர்ச்சை செய்வார்களானால் அவர்களுக்குக் கீழ்க்கண்ட பதில் போதுமானது: சமூக நலனும் தனி நபர் நலனும் முரண்பட்டால் தனி நபர் நலனுக்கு மகத்துவம் கொடுக்க முடியாது. பொருளாதார நிபுணர்கள் பெரிய மூலதனத்தைச் சேர்ப்பது அவசியம் என்கிறார்கள். ஆனால் சர்வோதய சமூகத்தில் மூலதனத்தைவிட மனிதனுக்கு மதிப்பு அதிகம். பரவல் முறை உற்பத்தியிலும், கேந்திர சுய தேவைப்

பூர்த்தியிலும் மனித பலத்திற்கும், உடல் உழைப்பிற்குமே மகத்துவம் உண்டு. சிறிது மூலதனம் இருந்தால் போதும். சில பொருள்களுக்காகப் பெரிய தொழிற்சாலைகள் நடத்தத் தேவைப்பட்டாலும் அவை அரசாங்கம் மூலமாக நடத்தலாம். நாட்டில் இன்று அரசாங்கத்தின் மூலமாக தொழிற்சாலை நடத்தக்கூடிய நிலை தோன்றிவிட்டாலும் அப்படிப்பட்ட நிலையை ஏற்படுத்தாதவரை நாட்டிற்கு நலன் இல்லை. மூலதனம் ஏழ்மையையோ, வேலையில்லாத் திண்டாட்டப் பிரச்னையையோ தீர்க்க முடியவில்லை என்று இதுவரை நம் அனுபவம் சொல்லுகிறது. நியாய நோக்குடன் பார்த்தாலும் சுயநல எண்ணத்தை ஆமோதிப்பது சரியல்ல. சுயநலம் என்றாலே பிறர் நலக்கேடு என்றாகிறது. இதிலிருந்து போட்டி உண்டாகி, அதன் பலனைச் சிலர் லாபமடையலாம், பெரும்பாலோரோ கேடுறவேண்டியே இருக்கும். மனித நியாயமான ஒத்துழைப்பில்லாமல் காட்டு நியாயமோ (Law of the Jungle), மத்ஸய நியாயமோ (ஒன்றை ஒன்று அடித்துத் தின்பது) நடந்து வருகிறது. சமூகத்திற்கு எம்முறையில் நன்மையுண்டு என்றுதான் பார்க்கவேண்டும். சமூகத்தில் சுயநல எண்ணமுள்ளவர்கள் நிறைந்திருந்தால் நன்மையை எதிர்பார்க்கலாமா? சமூகம் முன்னேற வேண்டுமானால் அது பரோபகார எண்ணத்தால் தான் முடியும். பணத்தைப் பெருக்கச் சுயநலத்தை ஆதாரமாகக் கொள்வது குற்றமாகும்.

கொடையாளி எளியவன் ஆக நேர்ந்தால்?

பொருளாதார தத்துவம் என்றால் அமெரிக்காவை உதாரணமாகக் காட்டுகிறார்கள் சிலர். இந்தியாவை "க்ஷேமநல" (Welfare State) நாடாக்கும் பேச்சு நடக்கிறது. க்ஷேமநல நாடு என்றால் சகல பலஹீனர்களுக்கும் அரசாங்க உதவி கொடுக்கலாம் என்று பொருள்படுகிறது; அதாவது, பெருவாரியாக வரி வசூல் செய்து ஏழைகளுக்கு உதவியளிப்பது என்பதாம். இந்தியாவைப் போல ஏழை நாட்டில் இவ்வாறு நடக்க முடியுமா? இதற்கு பதிலாக, மக்கள் ஆரோக்கியத்திற்கும் கல்விக்கும் வழி செய்வதானால் அந்த அரசாங்க முறை க்ஷேமநலன் கருதுவதாக இருக்கும். ஆனால்,

பொருளாதார விஷயத்தில், அதாவது சோற்றுக்கு வழி செய்ய அரசாங்கத்தையே நம்பியிருப்பது எவ்வளவு தூரம் சரியாகும்? அடிப்படைத் தேவைகளுக்குத் தன் முயற்சியையே நம்பியிருக்காத மனிதன் சுதந்திரமாக வாழ முடியாது; எந்த வகையிலும் அவன் பிறர் ஆதிக் கத்திற்கு உள்ளாகி விடுவான். அமெரிக்கா போன்ற நாட்டின் உதாரணம் நமக்கு உதவாது. அகில உலகச் செல்வமும் சேகரிக்கப்பட்டு அங்கே குவிந்திருக்கிறது; அங்கு ஏழைகளுக்கும் போதிய வசதி கிடைக்கிறது. எனவே இன்றைய நம் நிலையில், அல்லது நாம் எதிர் பார்க்கக்கூடிய வருங்கால நிலையில் அந்த உதாரணம் என்ன பிரயோஜனம்? நம் நாட்டிலோ பிரதிவருஷமும் ஏதாவது ஓர் இடத்தில் கோடிக்கணக்கானவர் பஞ்ச நிலை யில் காலம் கழிக்க நேரிடுகிறது. பண்டகசாலைகளில் உணவுப் பொருள் நிறைந்திருந்தும் சில மாகாணங் களில் பெருவாரியான மக்கள் பட்டினிச்சாவை சமாளிக்க வேண்டி வருகிறது. ஏழைகளிடம் உணவுப் பொருள் வாங்கப் பணமில்லை; வேலைசெய்ய வாய்ப்பு இல்லாத தால் பணம் கிடைப்பதில்லை. பணக்காரர்களின் குவியல் முறைத் தொழில்களால் வேலையற்றவருக்கு கிராமக் கைத் தொழிலும் கிடைப்பதில்லை. பஞ்சம் போன்ற நிலையில் க்ஷேமநல அரசுமாதிரி அரசாங்கமும், நன்கொடையாளர் களும் மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கச் சில முறைகளை வகுப்பது சரியே. ஆனால் அது போதுமா? பட்டினியால் வாடும் மக்களிடையே சிலர் கஞ்சி வார்ப்பதும் அதைச் சிலர் பெற்றுக்கொள்ளுவதும், அதே போல் இரக்கமுள்ள சிலர் துணி விநியோகிப்பதும் அதைக் கந்தை உடுத்து வோர் வாங்கிக் கொள்ளுவதுமான காட்சியைப் பாருங்கள்!

பத்திரிகைகளில் இந்தப் படங்கள் வருகின்றன. இக்காட்சிகள் மனிதன் மனதில் உருத்தாவா? ஒருவன் பொருளை விநியோகிக்கும் நிலையிலும் மற்றவன் அதைப் பெறக் கஷ்டமான - தீன நிலையிலும்! விநியோகிப்பவன் அந்தப் பொருளை அடைய எளியவன் ஆகிக் கை நீட்டும் நிலையில் இருந்தால்தான் இதன் மர்மத்தை அறிய முடியும். சுயராஜ்யம் அடைந்த பின்பும் இந்நிலை எது வரை நீடிக்கும்? ஒவ்வொருவருக்கும் நியாயமான

உணவு, உடை, உறைவிடம் கிடைத்த பிறகு மீதியிருக்குமானால் அதைப் பணக்காரர்கள் தம்மிடம் வைத்துக் கொள்ளட்டும். அதிலும் ஆக்ஷேபணை உண்டு. ஏழைகளைச் சரியானபடிப் பராமரிக்காதவரை பணக்காரர்கள் நிம்மதியாக இருக்கக்கூடாது. மாளிகையில் வசிப்பவர்கள் தம் மாளிகைக்கு எதிரிலேயே நடைபாதையில் வீடு வாசலற்றவர் இரவு பகலாக ஏன் வாழ்வைக் கழிக்க நேரிடுகிறது என்று யோசிக்கவேண்டும். மோட்டாரில் சவாரி செய்பவர்கள் அதே பாதையில் அறுபது, எழுபது வயதான ஆண் பெண் தம் தலையில் விறகோ, புல்லோ சுமந்துபோக நேரிடுகிறது ஏன் என்று நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும். இவ்விஷயங்களை ஆராய்ந்தால் தம்மிடம் அதிகச் சொத்து வைத்துக்கொள்ளத் தமக்கு உரிமை உண்டா என்ற கேள்விக்குப் பதில் வெட்ட வெளிச்சமாகும்.

நாடே குடும்பம்

ஐந்துபேர்கொண்ட ஒரு குடும்பம்; அவர்கள் சோற்றுக்கு ஒருபடி அரிசி அவசியம் என்று இருக்கட்டும். ஒருபடியே கிடைத்தால் எல்லோரும் வயிறு நிறைய உண்ணலாம். முக்கால்படி மட்டும் கிடைத்தால் என்ன செய்வர்? ஓரிருவரைப் பட்டினி போட்டு மற்றவர்கள் வயிறார உண்பார்களா? குடும்பத்தில் இப்படி நடக்காது. தேவைக்கும் குறைவாகக் கிடைத்தால் எல்லோரும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் குறைவாக ஏற்றுச் சமாளிப்பார்கள். குழந்தைகளையும், பல ஹீனமானவர்களையும் முதலில் கவனிப்பார்கள். சமூக நோக்கத்தில் இதே நியாயம் சமூகத்தில் உள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் பொருந்தவேண்டும். அரசு செலுத்து பவரும், சமூகமும் "நாடு ஒரு குடும்பம்" என்ற நோக்கம் கொள்ள வேண்டும். நாட்டில் செல்வம் அதிகமிருந்தால் அதை அனைவரும் முழுவதும் அனுபவிக்கட்டும்; செல்வம் குறைவு என்ற நிலையில் ஒவ்வொருவரும் சிறிது கஷ்டத்தைப் பொறுக்கவும், சிறிது தியாகம் செய்யவும் தயாராக வேண்டும். தர்மமும் இதையே கற்பிக்கிறது. "நான்—பிறர் என்ற பேதம் தவறு, அனைவரிடமும் ஆத்மா சமமே; கடவுள் அனைவரையும்

படைத்தார், நாம் அனைவரும் சகோதர–சகோதரிகள் சரிநிகர் சமமே'' என்ற வேதாந்த தத்துவம் நம் வாயில் குடிகொண்டிருக்கிறது. இவ்வுண்மைக் கருத்துக்களை எப்போதும் நம் வாழ்க்கை நடைமுறையில் இணைக்க முயற்சி செய்யவேண்டும்.

உடலுழைப்பில் வெறுப்பு

உடல் உழைப்பு விஷயமாகப் பிறநாடுகளில் இல்லாத ஒரு சமூக எண்ணம் நம்மிடம் பெரும் குறையாக இருக்கிறது. நாம் உடலால் உழைக்க விரும்பவில்லை. அது மட்டுமில்லை; உடல் உழைப்பை வெறுப்புடன் நோக்குவதோடு, உடல் உழைக்க நேரிடுபவனைச் சமூகத்தில் கீழ் நிலையானவன் என்றும் கருதுகிறோம். சீமானோ ஏழையோ, யாரும் உடல் உழைக்க விரும்புவதில்லை. பணக்காரன் தன் பணத்தின் பலத்தால் வேலைக்காரர்களைக் கொண்டு காரியங்களைச் சமாளிக்கிறான். ஏழையோ, பட்டினியிருக்க நேரிடுமே என்று வேறு வழியின்றி உழைக்கிறான். இந்த முறையை மாற்றவேண்டும். உடல் உழைப்புக்கு கவுரவம் மட்டும் ஏற்படுத்திவிட்டுத் திருப்தியடையக் கூடாது; அதனிடம் நம் மனதில் ஆசை ஏற்பட வேண்டும். பணக்காரர்களும், மத்யதர வகுப்பினரும் உடல் உழைப்பிற்குத் தாங்கள் உதாரணமாக மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக வேண்டும்.

பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வு போகாமல் வழியில்லை

உடலுழைப்பில்லாமல் செல்வம் உண்டாவதில்லை, பணக்காரரிடம் சேர்ந்திருக்கும் செல்வம் ஏழைகளின் உடல் உழைப்பின் பலன்தான் என்று முதலில் சொல்லப்பட்டது. தவிர, ஏழைகள் ஒத்துழைக்காமல் சீமான்கள் செல்வம் சம்பாதிக்க முடியாது; தம்மிடம் சேர்த்து வைக்கவும் முடியாது; அதை உபயோகிக்கவோ, அனுபவிக்கவோ இயலாது. நியாய நோக்குடன் பார்த்தால், தேவைக்குமேலாகச் செல்வம் வைத்துக் கொள்ளவும், சம்பாதிக்கவும் ஒருவருக்கும் அதிகாரம் இல்லை என்று தீர்ப்புக் கூறவேண்டும். 'தேவையின் அளவு என்ன?'

என்ற கேள்வி எழுகிறது. மனிதன் மனிதன் என்ற முறையில் இதில் அதிக வித்தியாசம் ஏற்படக்கூடாது. நோயாளி - திடகாத்திரன், குழந்தை—வாலிபன், மேலும் தங்கள் தங்கள் மாறுபட்ட பழக்கத்தின் காரணமாகவும் கொஞ்சம் வித்தியாசம் ஏற்படலாம். அதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். நியாய நோக்குடன் பார்த் தால் தேவைகளேப்பற்றி நிர்ணயிப்பது கஷ்டமில்லே. தன் சுயநலமும், உலக மோகமும், பண ஆசையும் ஆகிய தோஷங்கள் தலேவிரித்தாடும்போதுதான் இப் பிரச்னே சிக்கலாகிறது. தேவை என்பது பற்றி இங்கு ஆழ்ந்து பார்க்கத் தேவையில்லே. இன்றைய சமூகப் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வு கொடுமையானது, நியாய மற்றது என்பது போதும். இதை மாற்ற வேண்டும். இந்தக்காலத்தின் கோரிக்கையைத் தள்ளிப்போட முடி யாது. இந்த வேற்றுமை ஒவ்வொரு இடத்திலும் இருக் கிறது. பல ஆயிர வருஷங்களாக இருக்கிறது. சாதுக் களும், மகாத்மாக்களும், எல்லா மதத்தவரும் எப்போ தும் உபதேசம் செய்தது இதுவே: ‘‘ஏழைகளேக் கவனி. தன்னிடம் அதிகமாய் உள்ளதைப் பிறருக்குக் கொடு.’’ தானம், தர்மம், பிச்சை என்ற எவ்வளவோ முறைகள் இருந்தும் ஏழ்மை பிரச்னே தீர்ந்தபாடில்லே. மேற் கூறின வழிகளால் இது தீரும் என்று தோன்றவுமில்லே. இப்போது சிலகாலமாக உலகத்தில் கருணே என்ற இடத்தில் சமத்துவம் என்ற கருத்து உலவி வருகிறது. பரிபூர்ண சமத்துவம் ஏற்படுவது கஷ்டமாயினும், தற்போது உள்ள ஏற்றத் தாழ்வைப் பொறுத்துக்கொள் வது முடியுமென்று தோன்றவில்லே. இவ்வேற்றுமை எப் படிப் போகும்? சில இடங்களில் மக்கள் பலாத்கார முறை யைக் கையாண்டனர். அதனுல் ஏற்பட்ட தீமைகளே இது வரைத் தீர்க்க முடியவில்லே. ஏற்றத் தாழ்வைப் போக்கச் சட்டமும் சிறிது உதவுகிறது. சில அம்சங்களில் நம் நாட்டிலும் இம்மாதிரிச் சட்டங்கள் அமுலில் இருக் கின்றன. ஆனுல் சட்டங்கள் மூலம் மனிதன் இயற்கை குணங்களும் நல்ல எண்ணமும் வளர முடியாது. நாம் பிரத்தியட்சமாக ஆராய்ந்த வகையிலும், இந்தியப் பரம் பரை எவ்வாறு இருக்கிறது என்று நோக்குங்கால் இங்கு ஏற்றத் தாழ்வுப் பிரச்னேயை வெகுவாகத் தீர்க்க வல்லது மகாத்மாஜி நமக்கு அளித்த அஹிம்சைக் கருத்து முறை

தான் என்று படுகிறது. இதில் பணக்காரர்களின் பூர்ண ஒத்துழைப்புக் கிடைக்க வேண்டும். அவர்கள் மனம் மாறவேண்டும். இதன் பிரபாவம் சட்டம் வகுக்கும் சக்தியில் பிரதிபலிக்கும்; நம் எல்லாச் செயல் துறையிலும், சமூகத்திலும் நற்குணங்கள் வளரும். அரசியல் சுதந்திரப் பிரச்னை பெரிய அளவுக்கு அஹிம்சா மார்க்கத்தில் தீர்ந்தபடியே பொருளாதார்-சமூக சமத்துவப் பிரச்னையும் இந்தியாவில் அஹிம்சா முறையில் தீரும் என்று நாம் நம்பவேண்டும். விநோபாஜி நடத்திவரும் பூமிதான யக்ஞத்திலும், சம்பத்துதான யக்ஞத்திலும் சிறியவர்–பெரியவர், ஏழை-பணக்காரன் அனைவரும் மனப்பூர்வமாக ஒத்துழைப்போம்.

ஏழைகளிடமிருந்தும் ஏன் தானம்?

பூமிதான யக்ஞத்தில் பெரிய நிலப்பிரபுக்களிடம் அதிக நிலம் தானமாக எதிர்பார்க்கப்படுவதுடன், கொஞ்ச நிலமுள்ளவர்களிடமும் அவர்கள் ஏதாவது சிறிது கொடுக்க வேண்டும் என்று கோரப்படுகிறது. ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், கொஞ்சம் நிலமுள்ளவர்களே அதிக தாராளமாக இருக்கிறார்கள் என்பது அனுபவபூர்வமாகத் தெரியும். பூமிதான யக்ஞத்தைப்போல் சம்பத்து தான யக்ஞத்திலும், ஒவ்வொருவரும் தம் சக்திக்கு ஏற்றவாறு தன் வருவாயில் ஒருபங்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. 'குறைந்த வருவாய் உள்ளவர்கள், ஏழ்மையிலேயே வாழ்க்கை நடத்தவும் வசதியில்லாமல், தம் வரும்படி கொஞ்சம் பெருக ஏதாவது வழிசெய்ய வேண்டுமே என்று இருக்கும் போது அவர்களிடமிருந்தும் சம்பத்து தானம் பெற வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது ஏன்?' என்ற ஒரு சந்தேகம் எழக்கூடும். தானம் கொடுக்க வேண்டுமென்று யாரிடமும் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. கொடுப்பது தன் இஷ்டத்தைப் பொருத்தது. கொடுப்பவர் சந்தோஷமாகக் கொடுத்தால் ஏன் வாங்கிக்கொள்ளக் கூடாது? ஏழ்மையின் அனுபவம் ஏற்பட்டிருப்பதால் ஏழைகள் இந்த யக்ஞத்தில் மிக உற்சாகமாகப் பங்கு கொள்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. யாகத்தில் ஆஹுதி செய்ய ஏழை பணக்காரர் அனைவரையும் அழைக்கிறோம்.

இப்படிப்பட்ட உலக யக்ஞத்தில் எல்லோரும் சேருவது அவசியம். ஏழைகள் தானம் வழங்கும் முறையை ஆரம்பித்துவிட்டால் பணக்காரர்களும் வெகுவாக அதில் சேர்ந்து விடுகிறார்கள். பணக்காரர்களே உண்மையில் இப் பணிக்குத் தலைமை தாங்க வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் கொடுக்கவேண்டி வரும் நிலமும் சொத்தும் பெரும் அளவு இருக்குமாகையாலும், பெரும் பொருள்களில் பற்று அதிகம் ஏற்படுவதாலும், அவர்கள்மனதைத் தேற்றி ஒரு தீர்மானம் செய்யச் சிறிது தாமதம் ஆகிறது. எனவே ஏழையோ பணக்காரனோ, உள்ளத்தில் உற்சாகம் உடையவன் தானம் வழங்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும். எல்லோரையும் இந்த யக்ஞத்திற்கு அழைக்க மற்றொரு காரணமும் உண்டு. தற்போது சமூகத்தில் சுயநல எண்ணம் அதிகரித்து நேர்மையற்ற காரியம் நடந்து வருவதை ஒருவாறு அடக்கவேண்டும். இந்த யக்ஞத்தில் பங்குகொள்பவர் நேர்மை-நேர்மையற்றது என்ற உணர்வைப் பெறுவார். சுயநல எண்ணம் ஏழை பணக்காரன் எல்லோரிடமும் இருக்கிறது. எல்லோர் மனதையும் திருத்துவதவசியம். சுயநல எண்ணம் குறையாமல் சமூக மேன்மை ஏற்படாது. இந்த தானத்தில் அனைவரும் பங்குகொண்டால் தேசீய வாழ்க்கை தூய்மையடையும்; நற்குணங்களையும் ஒரு மனிதனைப் பார்த்துப் பார்த்து மற்றவன் கற்றுக்கொள்கிறான். பொருளாதார சமத்துவம், உடல் உழைப்பு சுயதேவையின் பூர்த்தி ஆகியவைகளின் பெருமையை அறியவும், ஒருவன் மற்றவன் கஷ்ட சுகங்களைக் கவனிக்கவும், ஒற்றுமை எண்ணம் வளரவும், எல்லாருடைய சுயநலம் குறையவும் வேண்டுமானால் சிறியோர், பெரியோர் அனைவரும் தம் சக்திக்குத்தக்கவாறு, இந்த யக்ஞத்திற்கு உதவவேண்டும்.

பணத்தாசை குறையவேண்டும்

ஏழைகளுக்கு உதவ வேண்டியது உண்மை. அவர்களுக்கு உதவவே இந்த யக்ஞங்களில் அவர்களிடமிருந்தும் கொஞ்சமாவது தானம் கோரப்படுகிறது என்றால் அவர்களிடமும் பணத்தாசை குறையவேண்டும் என்பதற்கே. இன்று நம் பொருளாதாரத்தின் அடிபடைக் குறையை

ஏழைகளும் உணரவில்லை. அவர்களுக்குப் பணக்காரர் ஆக வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அவர்கள் பலனடைய விரும்புவார்கள். பணக்காரனே ஏழையோ, மத்யதர வகுப்பினனே, யாராய் இருந்தாலும் சரி, அனைவருக்கும் பணக்காரன் ஆகவேண்டும் என்ற ஆசைதான். பணக் காரரில்லாமல் பணக்காரர்களைக் குறை கூறுபவரும் தாம் பணக்காரனாகவேண்டும் என்றே விரும்புகிறார். எங்கு பார்த்தாலும் பணத்திற்காகவே ஆட்டபாட்டம். தொழிற்சாலைகளில் முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளி களுக்கும் எப்போதும் போராட்டம். ஏழைகள், உழைப் பாளிகள் நிலையைச் சீராக்கி அவர்கள் வருவாயைப் பெருக்குவது அவசியமே. ஆனால் அவர்களுடைய நோக்கம் தம் சீர்திருத்தத்தைவிட அதிகப் பணம் சம் பாதிப்பது என்ற வழியிலேயே இருந்துவருகிறது. நாட்டில் நம்மைவிட வேறு பல ஏழைகள் இருக்கிறார்க ளென்றும் இந்தத் தொழிற்சாலைகளின் காரணமாகவே மற்றவர்களிடம் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் பெருகு கிறது என்றும் அவர்கள் எண்ணுவதில்லை. முதலாளி களைப் போலவே தொழிலாளிகளும் தம் தொழிற் சாலையில் அதிக லாபத்தை வரவேற்கிறார்கள். ஏனெனில், அந்த லாபத்தில் அவர்களுக்கும் கொஞ்சம் பங்கு கிடைத்துவிடுகிறது. இவ்வாறு, பொருள்களை வாங்கி உபயோகிக்கும் ஏழையின் நலனைக் கருதாது இலாப நோக்கமே தொழிற்சாலையில் காணப்படுகிறது. சமூகத் திலே எல்லா வகுப்பு மக்களிடமும் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும். இவ்வுண்மையை அறிந்து ஒவ்வொருவரிடமும் தியாக எண்ணத்தை வளர்க்கவேண்டும். இந்த யக்ஞங்கள் இதற்கு உதவும். நல்ல முறையில் உணர்ந்து, மன மாறு தல் ஏற்பட்டு, இச்சூழ்நிலை பரவுமானால் பணக்காரர் களும் இதிலிருந்து தள்ளிநிற்க முடியாது.

தனிநபர் சொத்து உரிமை

பணம் சம்பாதிப்பது என்பது இருக்கட்டும். சமூக ஒத்துழைப்பும், உதவியும் இன்றி மனிதன் உயிர் வாழ வும் முடியாது என்பது நன்கு ஆலோசித்தால் தெரியும். சொந்த புருஷார்த்தத்தில் யாருக்காவது கர்வம் ஏற்

படுமானல் அவன் காட்டில் தனியாக வாழ்ந்து பார்க்கட்டும். மனிதன் சமூகத்தில் வசிக்கிறுன், ஒருவன் மற்றவனுக்கு உதவியாகிறுன்; அப்போது தான் வாழ்க்கை நடத்த முடியும். ஏழைத் தொழிலாளிக்கும் எஜமானன் சில வேலே கொடுப்பதனுல்தான் வயிறு நிறைகிறது. எஜமானன் வேலேயும் தொழிலாளியின் உதவியால் நடைபெறுகிறது. வியாபாரிக்கு, ஒருவன் விற்கிறுன், அவனிடம் மற்றவர்கள் வாங்குகிறுர்கள் என்பதால்தான் வியாபாரம் நடைபெறுகிறது. தொழிற்சாலேகளிலும் பலவித மக்கள் ஒத்துழைப்பதால் தொழிற்சாலே நடக்கிறது. நோயாளிகளால் வைத்தியருக்கு வருமானம்; சொத்துச் சச்சரவால் வக்கீலுக்கு வாழ்க்கை. இப்படிப்பல தொழில்களும் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பால் நடப்பதால் மனிதனுக்குப் பிழைப்பு நடக்கிறது. உடல் பலமும், புத்தி பலமும், செல்வ பலமும் சமூகத்தைப் பொருத்து இருப்பதால் இவைகள் மூலமாக தனி நபர் உரிமையும், உடைமையும் கொண்டாடுவது நியாயமாகுமா?

"தேவைக்கு மேலாகப் பணம் சம்பாதிப்பதும், அதிகச் சொத்திற்குத் தனிநபர் உடைமை, உரிமை கொண்டாடுவதும் நியாயமில்லே. சொத்து உடமை சமூக நலனில் கலக்க வேண்டும். செல்வமும் அறிவும் சமூகத்திற்கு உதவவேண்டும் என்ற கோரிக்கை நியாயமானது. சட்டத்திலும் சமூக முறையிலும் இன்று நிலவி வரும் தனிநபர் சொத்து உரிமை மாறவேண்டும்; அதாவது அதிகச் செல்வம் தனி நபருடையது அல்லாமல் சமூக நலனுக்காக இருக்கவேண்டும்." நம் சுயநலம் குறுக்கிடாமலிருந்தால் மேற்கூறியபடித் தீர்மானிப்பது சுலபமாகும்.

தானத்தின் அளவும், நோக்கமும்

குடும்பத்தில் சராசரி ஐந்து பேர் என ஏற்று "தரித்திர நாரயணன்" உருவமாக வெளியானெருவனுக்குத் தன் உள்ளத்தில் இடம் கிடைக்க வேண்டும் என்ற கருத்திற்கிணங்க, தற்போது சம்பத்து தான யக்ஞத்தில் தன் வரும்படியில் குறைந்தது ஆறில் ஒரு பங்கு தானம் வழங்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேம். இந்தப்

பங்கு ஒரு முறையோ அல்லது ஒரு வருஷமோ மட்டிலும் கொடுப்பது என்று இல்லாமல் வாழ்நாள் முழுவதும் கொடுத்துவரவேண்டும். இந்தப் பணத்தை வேறு யாரிடமும் ஒப்படைக்க வேண்டாம்; தானே செலவு செய்து அதன் கணக்கை அனுப்ப வேண்டும். இச்செலவு மூன்று விதமாகச் செய்யப்படவேண்டும் என்று விநோபாஜி தெரிவித்திருக்கிறார் :—

1. பூமிதான யக்ஞத்தில் நிலதானம் பெறும் ஏழை விவசாயிகளுக்கு விவசாயச் சாதனங்கள், கருவிகள் ;

2. இந்த யக்ஞங்களிலும், கிராம சேவையிலும் ஈடுபடும் ஊழியர்களுக்கு வாழ்க்கை ஊதியம் ;

3. பிரசுரங்கள், பிரசாரம்.

இந்தத் திட்டத்தில் தானம் கொடுப்பவரிடம் பூர்ண நம்பிக்கை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'தர்மகர்த்தா' என்ற எண்ணத்தை அமலாக்க இது ஒரு உபயோகமான வழி.

ஸ்தூலமாகப் பார்ப்போருக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் சம்பத்து தானம் கொடுத்துவருவது சுமையாகத் தோன்றும் ; ஆனால் இம்முறையில் உள்ளத் தூய்மை ஏற்படும்; நம் வாழ்க்கையில் அடக்கம் ஏற்பட இது உதவும். இதில் சுய உணர்ச்சியால் சுயக்கட்டுப்பாடு ஏற்படுகிறது. இப்படி இல்லையானால் சமூகத்தில் என்ன நிகழ்கிறது ? ஒரு கோடி சொத்துள்ளவர் அதை இரண்டு கோடியாக்கத் துடியாய்த் துடிக்கிறார். இதில் நேர்வழி இருக்கிறதா என்பதை கவனிப்பது இல்லை. இவ்வளவு பணம் சம்பாதிக்க என்ன அவசியம் ஏற்பட்டது? இப்பணத்தை என்ன செய்வது? இதில் தனக்கு நன்மையுண்டா இல்லையா என்று எத்தனை பேர் யோசிக்கிறார்கள் ? பணக்காரர்கள் தங்கள் வேலை வெட்டிகளில் ஈடுபட்டிருப்பதால் அவர்களுக்குத் தேச சேவைக்கு ஓய்வு கிடையாது, ஏழைகளுக்கோ வயிற்றுப் பிழைப்பே கவலையாய் இருப்பதால் அவகாசம் கிடையாது ; மத்தியதர வகுப்பினரோ விலைவாசி கிராக்கியால் வாடுகிறார்கள். எனவே தேச சேவைக்கு மிகச் சிலரே விதிவிலக்காக வருகின்றனர். இந்நிலையில் நாம் முன்னேறுவது எப்படி ? உண்மையிலே, பணக்காரக் குடும்பங்களில் வேலை வெட்டியைச் சமாளிக்கவல்ல போதுமான நபர் இருப்ப

தால், பணக்காரர்களுக்கே அதிக வாய்ப்பு இருக்கிறது. நம் தார்மீக பரம்பரைப்படி, காலத்திற்கேற்ப அவர்கள் வானப்பிரஸ்தம் ஏற்று ஏழைகளின் சேவையில் இறங்க வேண்டும். ஆனால், உலகத்திலும், பணத்திலும் நமக்குள்ள தீவிர ஆசையால் சாகும்வரை இந்தக் கட்டிலிருந்து விடுபடும் எண்ணமே வருவதில்லை.

தானத்தின் சில விபரம்

பணக்காரர்கள் ஏதாவது கொஞ்சம் தானம் கொடுக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. சிலர் தம் வரும்படியில் ஆறில் ஒரு பங்கிற்கு மேலும் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த தானம் சுய உணர்ச்சியால் வராமல் சாதாரணமாகவே பிறர் தூண்டுதலால் வருகிறது. சில பெரிய மனிதர் தானம் கேட்க வந்தால் மறுக்க முடிவதில்லை ; எதற்காகத் தானம் கொடுக்கிறார்களோ அக்காரியம் அவர்களுக்குப் பிடிக்காமலும் இருக்கலாம். இவ்வாறான தானம் வாங்குபவருக்கும், கொடுப்பவருக்கும் மனக் கஷ்டத்தை உண்டாக்குகிறது. இதற்கு மாறாக பிரதி வருஷமும் வரும்படியில் இவ்வளவு பங்கு தானம் அளிக்கப்படும் என்ற விதி வகுத்துக் கொண்டால், எந்த எந்த வேலை தன் தானத்திற்கு உகந்தது என்று நன்கொடையாளியே யோசிக்க முடியும். தனக்குப் பிடித்தமான வேலைகளில், நன்கு ஆலோசனை செய்து, தன் தானத் தொகையைச் செலவு செய்து தான் விரும்பும் நோக்கம் வெற்றியடைவதைப் பார்க்கலாம். தன் வரும்படியில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு தான தர்மத்திற்கெனப் பிரதி வருஷமும் ஒதுக்கும் வழக்கம் சில வியாபாரிகளிடம் இருக்கிறது. சில ஜெயினர்களோ, குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் செல்வம் சேர்ப்பதில்லை என்ற விரதமும் மேற்கொள்கிறார்கள். இம்முறைகளையெல்லாம் சம்பத்து தான யக்ஞம் பரவலாக வளர்க்க விரும்புகிறது. பழைய முறையில் காலத்திற்கேற்றவாறு அமைப்பு இல்லை என்ற பெருங்குறை வந்துவிட்டது. தேசம், காலம், பாத்திரம் இவைகளுக்கு ஏற்றாற்போல இருப்பதே சாத்வீக தானமாகும். சம்பத்து தானத்தைப்பற்றி விநோபாஜி கூறின நோக்கங்கள் நாட்டின் இன்றைய நிலைக்கு முற்றிலும் பொருந்தும். இன்று பணக்காரர்களால் வழங்கப்படும்

தானத்தின் பலன் நகரங்களில் உள்ள மத்யதர வகுப்பாருக்கே சாதாரணமாகக் கிடைக்கிறது; உண்மையிலே பரம ஏழைக்குத் தானம் கிடைக்க வேண்டும். தானம் வாங்குபவர்கள் செயலற்றுப் போகாமல், செயலில் ஈடுபட்டுத் தம் உழைப்பினால் நிரந்தரமாகத் தம் வாழ்க்கையைக் கவுரவமாக நடத்த வேண்டியதையும் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். பூமிதான யக்ஞம், சம்பத்து தான யக்ஞம் இவைகளால் இவ்வெண்ணம் நன்கு கைகூடுகிறது.

தம் வரும்படி குடும்ப நிர்வாகத்திற்கே போதாததாக இருந்து அவர்கள் ஆறில் ஒரு பங்கு சம்பத்து தானம் அளிப்பது கஷ்டமெனக் கருதினால் அவர்கள் தம் சக்திக்கு ஏற்ற அளவு குறைவாக தானம் அளிக்கலாம். வாழ்நாள் முழுவதும் சங்கல்பம் எடுத்துக்கொள்ளத்துணிபு இல்லாதவர்கள் குறிப்பிட்ட கால அளவுக்கு தானத்தை வரையறுத்துக் கொள்ளலாமா? ஐந்து வருஷத்திற்கும் குறைவாகக் காலவரையறைவைக்க முடியுமா?

"சம்பத்து தானமாக ஒரு பங்கு கொடுத்த பின்பும், மறுக்க முடியாத வேறுசில தானங்களும் கோரப்படுகின்றனவே. சம்பத்து தானம் செய்த பிறகு அதிகமாகக் கொடுக்கும் வல்லமை இருக்காதே" என்கிறார்கள் சிலர். இந்நிலையில் வினோபாஜிக்கு எழுதி சம்பத்து தானத்தின் பங்கில் கொஞ்சம் ஏற்பாடு செய்துகொள்ளக்கூடும்; ஆனால் சம்பத்து தான யக்ஞத்தின் பங்கு குறையக்கூடாது. ஏனெனில் சம்பத்து தான யக்ஞத்தில் சேரும் பிரயோஜனம் வெற்றியாக வேண்டும். பணக்காரர்கள் வரவு அதிகமாக ஆக, அதேமாதிரி அவர்கள் சம்பத்து தான அளவும், ஆறில் ஒரு பங்கிற்கு அதிகமாகவே பெருகவேண்டும் என்பதையும் மறக்கக் கூடாது. தன் வரும்படியில் பங்கு கொடுக்க விரும்பாதவர்கள், தங்கள் குடும்பச் செலவில் ஒரு பாகம் கொடுக்கலாம். குடும்பச் செலவு என்பதில் விவாகம் முதலிய விசேஷச் செலவையும் சேர்த்துக் கணக்கிட வேண்டும்.

113907